

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

- Devrimin Engellenemez Gelişimi
- Devrim Diktatörlük Demokrasi
- Denizleşen Halk ve Görevlerimiz
- Yunan Halkı Resti Gördü
- Kayıplar Haftası
- Kaypakkaya ve Mayıs Savaşçıları Anıldı

ZAFER SOKAKTA KAZANILIR!

DEVİRİMİN ENGELLENEMEZ GELİŞİMİ

Burjuvazi, işçi hareketinin gelişimini, emekçi hareketinin devrimci yükselişini engelleme gücüne sahip değildir. İşçi sınıfı ve emekçi halk hareketinin ilerlemesini engellemek için, bugüne değin saldırının her biçimine, her baskıya ve yasağa başvuruldu. Fakat yine de emekçilerin devrimci hareketinin ilerlemesi durdurulamadı.

Bunun bir nedeni, devrimci hareketin güçlü nesnel temellerinin olmasıdır. Burjuvazi, devrimi yaratan nesnel koşulları ortadan kaldıramadığı sürece, bu koşullar bir devrimi sürekli gündeme getirecektir. Emegün sömürsünün yoğunlaşması, kapitalist kölelik, emekçilerin yaşam koşullarının sürekli bozulması, uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarını, karşıtlıklar da şiddetli sınıf çatışmalarını genişleyen biçimde gündeme getirir ve her gün getiriyor.

Diğer bir nedeni ise, bilinçli ve örgütlü devrimci mücadelenin varlığıdır. Mücadele hep çatışmalı olmuştur. Hareket savaşım içinde, savaşım ile ilerlemiştir. Gerçek devrimci güçler, proleter devrimci komünistler, bu savaşımında daima etkin bir rol oynadılar. Bu, harekete, en zorlu şartlara karşı dayanıklı olma ve tüm saldırılara karşın, hedefleri doğrultusunda yürüme kararlılığı kazandırdı. Bundan sonra nasıl bir baskı ve engelle karşılaşırsa karşılaşılsın, zafer yolunda büyük bir kararlılıkla yürüyüşünü sürdürecektir.

Ekonomik ve politik gücün tekeline sahip olan büyük mülk sahipleri, işçi ve emekçi hareketinin gelişimini durduracak güce sahip değiller, fakat ezilen ve sömürülen kitleler, sömürücü azınlığın gücüne ve iktidarına son verecek bir mücadele yeteneğine sahiptirler. Yeter ki kitlelerin mücadele yeteneği ve kapasitesi, emekçilerin gerçek hedeflerine yöneltilsin.

Tekelci sermaye ve devlet iktidarı, bugünkü durumu tersine çevirecek güce sahip değildir. İşçi hareketini, devrimci hareketi dağıtacak, ezecek ve yenecek durumda değildir. Kitlesele tutuklamalar, katliamlar ve tüm baskı yöntemlerine rağmen emekçilerin ve Kürt halkının devrimci mücadelesinin büyümesi devam ediyor. Devrim büyüdükçe, egemenlerin gücü iyice zayıflıyor.

Sermaye güçlerinin halk kitlelerine yönelik saldırılarına yenilerinin eklenmesi sonucu değiştirmiyor. Her ne yaparlarsa yapsın, emekçilerin, halkların mücadele dalgasını kıramıyor. Her işçi ve emekçi eylemi kısa sürede başka yerlere yayılıyor ve geniş kitlelerde des-

tek buluyor. Gelişkin bir sınıf bilinci, sınıf dayanışması, mücadele birliği anlayışı kitlelerin içine yerleşmiştir. Önceki döneme göre farklı mücadele koşullarında olduğumuz açık.

Bir fırtına gibi esen kitlelerin devrimci hareketi, şimdiye kadar mücadelenin en iyi örneklerini yarattı. Ortaya çıkan ileri örnekler, çok geniş toplum kesimlerinin devrimci harekete geçmesini sağladı. İşçi ve halk hareketi, bundan sonra daha ileri gidecek ve mücadelenin daha etkileyici yeni örneklerini yaratacaktır. Bugüne değin verilen mücadeleyle devrimi zafere götürmenin zeminleri oluşturuldu. Şimdi bu sağlam zeminlere dayanılarak belirlenen hedef yönünde başarıyla yürünecektir.

İşçi ve emekçi hareketinin deneyimleri, canlılığı, enerjik yapısı, kararlılığı ve çok yönlü gelişimi, mücadelede ileri sonuçlar almasını sağlayabilir. Hareketin elde ettiği gelişme iyi değerlendirilerek, devrim mücadelesi yeni ve ileri aşamalara çıkarılabilir.

Sömürücülerin iktidarının işçi sınıfı hareketinin karşısına şu ya da bu zorluğu çıkarması, şu ya da bu saldırı biçimini devreye sokması, baskılarını artırması proleter hareketi geri düşürmez; çünkü proletaryanın devrimci hareketi, en büyük güçlüklerle savaşmış ve çelikleşmiştir. Emekçi sınıfın ileri hareketini bu noktada yenmek ve ezmek için, eskisinden çok daha büyük bir şiddet ve vahşet uygulamak zorunda kalacaktır. Daha ağır bir baskı ise, kapitalist sınıf egemenliğine ve kapitalist sınıf düzenine karşı çok daha sert patlamaların ve ayaklanmaların gelişmesi demektir.

İşçi sınıfı hareketi, hızlı ve büyük bir gelişme gösterdi. Son yıllardaki gelişmeler gözle görülür düzeyde. Emekçi sınıfın gösterdiği gelişmeyi, yapılan eylemlerden ve mücadele içerisindeki boyun eğmez tavırlardan anlamak olanaklı. Eylemler ister ekonomik temelde gelişsin, ister politik bir karaktere sahip olsun, hepsinde başarmak için azimli bir çaba olduğu görülür.

Hareketin geriye düşmesi bir yana, daha güçlü bir yükseliş içine girdiği görülüyor.

İşçi sınıfının, sınıf savaşımını doğrudan sonucuna götürmek için bir dizi çarpışmadan geçmesi gerekiyor. Bugüne değin bir çok çarpışmadan geçti ve bundan sonra da pek çok çarpışmadan geçecektir. Sert ve yoğun-devrimci bir süreçten geçmeden zafere ulaşamayacağı açık. Devrimci işçi sınıfı, bunun bilinciyle hareket ediyor.

Kapitalizmin baskısı altında olan toplumun geniş kesimleri, bu toplumsal sistemle çatışma içinde. Ulusal-sınıfsal kurtuluş müca-

delesini veren Kürt halkı da yine aynı şekilde tekelci kapitalist düzenle çatışma halinde. Böylece Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, sömürücülerin egemenliğini devirme mücadelesinde, ezilen ve sömürülen kitlelerin büyük bölümünü yanında bulmuş oluyor. Proletaryayla diğer emekçi ve sömürülen kitlelerin gerçek ilişkisi ve ittifakı, çeşitli biçim ve yollarla sağlanıyor. Ortak bir programa, ortak bir anlaşmaya dayanmayan bu birliktelik pratikte, eylemde, mücadele içerisinde gerçekleşiyor.

Sermayenin büyümesi ve tekellerde merkezileşmesi ve toplumun büyük çoğunluğu üzerinde artan faşist devlet terörü, işçi sınıfının ve ezilen kitlelerin birlikte davranmasının zeminlerini oluşturuyor. Emperyalizmin artan sömürüsü ve egemenliği, emekçi ve ezilenlerin birlikteliğini daha da güçlendiriyor.

Devrimci yükseliş geniş halk yığınlarına dayanıyor ve bu, yığınların gerçek hareketidir.

Proleter kitleler, emekçiler, ezilen Kürt halkı her geçen gün gelişip güçleniyor, eylem içinde bilinçleniyor ve yetkinleşiyor.

Devrimin maddi temelleri ne denli olgun olursa olsun, devrimin toplumsal gücü ne kadar hazır olursa olsun, uzlaşmacı sosyalistler, devrim için ciddi bir yönelim içine girmeyeceklerdir.

Onlar işçi sınıfının halk kitlelerini kendi etrafında birleştirecek, onlara ve devrime önderlik edecek kadar gelişkin olduğunu, bunun için yeterli bir mücadele kapasitesine ve potansiyeline sahip olduğunu düşünmüyorlar.

Bu oportünist ve reformist unsurların bazılarının politik mücadelede "tecrübeli" olması, üstlendikleri uzlaşmacı çizgiyi değiştirmiyor. Onlar bütün tecrübelerini ve tüm yeteneklerini kitleleri oyalamak için kullanıyorlar.

Bu, şu anlama gelir ki, halk yığınları bu tecrübeli uzlaşmacı sosyalistlerden bağını koparmadan, onların dışında gelişen gerçek devrimci hareket içinde yer almadan başarıya ulaşamazlar.

Yıllarca süren devrimci sınıf mücadelesinin en ileri, en iyi yönlerini ve devrimci geleneklerini sürdürenler, gerçek proleter devrimci güçlerdir ve her gün sokakta savaşan, proletaryanın kurtuluşu davasına tüm içtenliğiyle güvenen işçiler, emekçiler, kadınlar ve gençlerdir, devrimci kitlelerdir.

Eski toplumda devrimci bir fırtına gibi esenler bu cesur insanlardır.

C.DAĞLI

DEVİRİM, DİKTATÖRLÜK, DEMOKRASİ

Kapitalizm, emperyalizmin yeni evresinde, tarihinin en derin krizini yaşıyor. Emekçi yığınların kapitalizmi yıkıp daha ileri bir toplum kurmasının en elverişli olduğu bugünkü tarihi koşullarda tekelci sermaye dünyanın her yerinde emekçi yığınları aldatmak, kendi çöküş sürecini durdurmak, hiç olmazsa yavaşlatıp egemenliğini devam ettirebilmek için her yola başvururken, demokrasi yalanlarını hiç eksik etmiyor. Yeni evrenin ilk devrimleri, doğru bir önderliğe, proletaryanın devrimci sınıf partisinin önderliğine sahip olamadığı için daha yolun başında sermayenin politik çevirmesi altında demokrasi yalanlarıyla sakatlanıp rotasından çıkarıldı.

Tunus ve Mısır başta olmak üzere Arap coğrafyasında derinden gelen sert darbeler altında iyice sarsılan sermayenin kendi konumunu sağlama alıp egemenliğini yeniden kurma çabalarında olsun; istenmeyen adam ilan edilen Beşar Esad'ın devrilip burjuva egemenliğin tam ilhak temelinde yeniden dizayn edilmesi için emperyalistlerin çabalarını yoğunlaştırdığı Suriye'de olsun, "uluslararası kamuoyu" denen emperyalist ülkeler hep bir ağızdan "demokrasi" diyor, "demokratik seçimler" diyor, hatta bir kısmı daha ileri gidip açıktan "parlamentar cumhuriyet" diyor. Hem emperyalistler, hem de bu ülkelerdeki işbirlikçi güçler hep bir ağızdan bunları söylerken aslında ne istiyorlar?

Emperyalizm, tam ilhakı sonuna kadar yaptırmak istiyor. Bir avuç sermaye sahibi sömürücü sınıf mensubu, emperyalist kapitanların yönlendirmesiyle burjuva devlet aygıtının bütün denetimini ve gücünü ellerinde tutmak, bu aygıtı dayanarak emekçi yığınları sömürmeye devam etmek istiyorlar. Sermaye "demokrasi" diyor, "parlamento" diyor, "serbest seçimler" diyor. Çünkü o biliyor ki, devlet aygıtı kendi elinde kaldığı sürece adına ister "özgür", ister "serbest", ister "eşit" densin hiç fark etmez, yapılacak olan seçimler sermayenin egemenliğini kamufle etmeye, kitleleri aldatmaya yarar. Üretim araçlarının kapitalist özel mülkiyetinin devam ettiği, politik iktidarın sermayenin elinde bulunduğu bu koşullar, sömürenler için burjuva sınıf için ne kadar demokrasiyse, sömürülen emekçi yığınlar için, yani nüfusun büyük çoğunluğu için de o kadar demokrasiden, özgürlükten yoksunluk

demektir, baskı demektir.

Dünyanın her yerinde burjuvazi bu yalanı sürdürüyor; sermayenin emekçi sınıflar üzerindeki diktatörlüğünü ve özellikle mali sermayenin egemenliğinin bu gün aldığı biçimleri, burjuva devletin kendisini genel olarak halkın iktidarıymış gibi, demokrasiymiş gibi, yani halkın çoğunluğunun yönetimiymiş gibi göstermeye devam ediyor. Sermaye bunu yaparken ne yazık ki, uzlaşma çizgisindeki "sosyalistler" de burjuvazinin bu ikiye bölünmüş yalanına destek veriyor. Komünistler dünyanın her yerinde olduğu gibi bizde de işçi sınıfına, ezilen ulus ve ulusal topluluklardan emekçi yığınlar bütünü açıklığıyla gerçeği göstermeye, anlatmaya devam ediyorlar: "Demokratik cumhuriyet", "parlamentar sistem", "serbest seçimler" vs. adına ne denirse densin, hepsi de burjuvazinin diktatörlüğüdür, bu diktatörlüğün biçimleri, devamını sağlayan, sağlamaya yarayan görüngüleridir. Emegün kurtuluşunun ilk koşulu hangi biçimi alırsa alsın burjuvazinin diktatörlüğünden kurtulmaktır. İşçi sınıfı, ezilen ulus ve ulusal toplulukların özgürlüğü ancak bu burjuva diktatörlükten kurtulmak, bu burjuva devlet aygıtını yıkıp yerine emegün iktidarını kurmakla başlayacaktır. Emegün kurtuluş için bu bir başlangıçtır, ama yetmez, kendi sonucuna vardırılmalıdır. Sadece ve sadece proletarya diktatörlüğü bütün insanlığı sermayenin boyunduruğundan ve her türlü sömürden kurtarabilir, yalnızca proletarya diktatörlüğü geniş emekçi yığınları, ezilen ulus ve ulusal toplulukları burjuvazinin "demokrasi" adını verdiği kendi sınıf egemenliğinin bir aygıtı olan burjuva devletten; sadece bir avuç azınlık için "demokrasi" olan bu burjuva diktatörlükten kurtarabilir; ve yine yalnızca proletarya diktatörlüğüne dayanarak kapitalist özel mülkiyete, üretim araçlarının özel mülkiyetine son verip emegün her türlü sömürsünü ortadan kaldırabilir. Bu gerçekleştiğinde, işte o zaman ilk defa yoksullar için, ezilen, hor görülen emekçi yığınlar için, nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturan milyonlar için demokrasi gerçekleşmiş olur.

Üretim araçlarına sahip olan sınıf için, sermaye sahipleri için, sömürenler için, nüfusun çok küçük bir azınlığı için, demokrasi, sömürme "özgürlüğünü" güvence altına alan bir demokrasi. İşte kapitalizmin demok-

rasi anlayışının özü, özeti budur. Ki, hemen ekleyelim, tekellilik buna bile tahammül edemedi, sermaye sahiplerinde müthiş bir daralmayı; en iri, en büyük tekellerin sekin egemenliğini getirdi. Devam edelim. Burjuva sınıfın demokratik devletin -ister bizdeki gibi parlamenter cumhuriyet, ister İngiltere'deki gibi meşrutî krallık, ister ABD'deki gibi başkanlık sistemi ya da başka biçimleri olsun hiç fark etmez- işleyişini incelediğimizde ilk göze çarpan, alt sınıflara, ezilen emekçi sınıf ve katmalara dair kısıtlamalardır. Burjuva diktatörlüğü hangi biçimi alırsa alsın bu böyledir. ABD'de 1999 Seattle eyleminden bugünkü Wall Street işgalcilerine kadar hep böyle, Şili'de eğitim reformu isteyen öğrenciler için de, Yunanistan'da AB'nin dayatmalarıyla yapılan "ekonomik reformlara" karşı çıkanlar için de, Fransa'da ırkçılığı protesto edenler için de böyle. Bizdeki örnekleri zaten bitmez. Newroz'dan Kürt halkının en küçük demokratik talebine, işçilerin, kamu emekçilerinin sendikal özgürlükleri için eylemlerine, öğrenciler, gecekondu sakinleri vb. vb. sürüp gider. Mısır, İtalya ya da İngiltere, Almanya hiç fark etmez, emperyalizmin merkezlerinde de, bağımlı ülkelerde de bu hep böyle.

Burjuvazinin "özgür ve demokratik" seçimlerinin ne anlama geldiğine bakmak için öyle uzağa gitmeye gerek yok, zindanlardaki milletvekillerine bakın. 90'lı yılların ilk yarısında meclisten alınıp zindana atıyorlardı Kürt milletvekillerini, şimdi de seçilmiş olduğu halde keyfi biçimde zindanda tutmayı sürdürüyorlar. Kampanyalar sürecinde yaşananlara bakın, Hopa'da Metin Lokumcu'yu gazlarla boğup öldürdüler; Akın Birdal'ı miting sırasında yumrukladılar, Ahmet Türk'ün burnunu kırdılar, her yeri yine gaza boğup yüzlerce insanı tutukladılar. Yerel yönetimler için de farklı değildir durum. Kürt halkının yüzlerce seçilmiş yerel yöneticisi zindanlarda vb. Listeyi uzatmak mümkün, ama yeterli. Uzun lafın kısısı, "serbest", "demokratik" vb. seçimlerin de pratikteki anlamı gaz bombası, zindan, polis copu, devlet terörü demektir.

Birkaç örnek, işçi emekçilerin, ezilen ulus ve ulusal toplulukların politik yaşamdan nasıl dışlandığını, bu "demokrasi" oyununa oy verme ve böylece birkaç yılda bir kendilerini tekellilik sermayenin hangi temsilcisinin

ezeceğini seçme dışında katılımlarının nasıl engellendiğini, nüfusun çok büyük bir bölümünün bu “demokrasi”den nasıl dışlandığını göstermeye yeter.

Kapitalizmin demokrasinin en gelişkin olduğu koşullarda, en ileri kapitalist demokrasilerde bile bu demokrasi kapitalist özel mülkiyetin ve kapitalist sömürü sisteminin dar kabuğu içine sıkıştırılmıştır. Bu yüzden daima, nüfusun çok az bir kısmı için, sermaye sahipleri için demokrasi olmaktan öteye geçmemiştir, geçemez. Nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturan ezilen emekçi kitleleri öylesine derin bir sefaletle yokluk ve yoksunluk içinde bir yaşama itmişlerdir ki, onların demokrasiden ve politikadan çok daha öncelikli “büyük dertleri” vardır. Bu nedenle kapitalist demokrasi, nüfusun çok büyük bir kısmını hep politikadan uzak tutar, kamusal yaşamın dışına doğru iter.

Gerçek işçi ve emekçi yığınlar olsun, gerek ezilen Kürt ulusundan ya da diğer ulusal topluluklardan olsun bütün ezilenler ve sömürülenler, mülk sahibi olmadıkları için zaten demokrasinin nimetlerinden fiilen yararlanma şansına sahip değillerdir. Toplantı ve gösteri özgürlüğü; düşünce özgürlüğü; örgütlenme özgürlüğü, eşit yurttaşlık hakkı; ulusal demokratik haklar gibi haklar söz konusu olduğunda öncelikle polisiye tedbirler, sonra devletin bürokratik aygıtları tarafından kullanımı neredeyse imkansız hale getirilir. Basın özgürlüğüne gelince -ki düşünce özgürlüğüyle doğrudan bağlantılıdır- burada da ezilen, sömürülen, emekçi yığınlar açısından kullanımı kağıt ve basın tekelleri tarafından fiilen engellenir ya da en alt düzeyde kısıtlanır. Bu alan televizyonları, gazeteleri, ilanları, reklamlarıyla tekeller tarafından ideolojik olarak da denetim altına alınmış, bloke edilmiştir. Bugün açısından basın özgürlüğünün anlamı tekellerin elindeki olanaklar nedeniyle geniş yığınların haber alma özgürlüğünün engellenmesi; aynı zamanda önyargılarla donanmış kalıplaşmış düşünce drajeleriyle, yalanlarla geniş kitlelerin düşünmelerini engellemek, beyinlerini dumura uğratarak, kafalarını bulandırmaktır. Buna karşı çıkma cüretini gösterenler olursa, ekonomik açıdan çökertmenin, boğmanın yanı sıra yargıçları, yasaları, zindanlarıyla devlet hazır beklemektedir.

Unutulmamalıdır ki, kapitalist bir toplumda yalnızca iki sınıfın, burjuva ve proletaryanın gelecekle ilgili projeleri vardır. Diğer sınıf ve katmanlar ya birine ya da diğerine bağlanmak durumundadır. Olsa olsa bazıları sınıflarüstü bir demokrasi hayaline

kapılabilir. Bu hayali de ancak kendi kendilerini ve emekçi yığınların bir bölümünü aldatmalarına; böylelikle burjuvazinin egemenliğinin bir süre daha devam etmesine varacaktır. Aslında onlar bu hayale kapılıp kendi kendilerini aldatırken bile, kendi iradelerine karşın burjuva sınıfa bağlanmaktan başka bir şey yapamazlar. Kapitalizmden, burjuvazinin egemenliğinden ancak ezilen, sömürülen temel sınıf olan proletaryanın kendisini egemen sınıf olarak örgütlemesiyle yani proletarya diktatörlüğü yoluyla çıkılabilir; başka bir yol yoktur. Çünkü sadece proletarya, bizzat kapitalist üretimin kendisinin eğitip birleştirdiği bu sınıf, ara sınıfların bir bölümünü de kendi hegemonyası altında toplayarak burjuva sınıfın egemenliğine ve kapitalist özel mülkiyete son verebilir. Çünkü ancak proletarya kendi kendisini egemen sınıf olarak örgütlediği zaman mülkiyeti elinden alınmış olan sömürücü sınıf burjuvazinin uzun sürece olan direnişini bastırabilir ve yaşamın yeniden örgütlenmesini sağlayabilir.

İktidarını ve mülkiyetini kaybeden, ekonomik ve politik ayrıcalıkları elinden alınan burjuvazinin nasıl sert ve uzun bir direniş sürdürdüğünü dünyanın çeşitli ülkelerinde daha önce yaşanan sosyalizm deneyimlerinden biliyoruz. Bizde henüz proletarya ve emekçi sınıfın iktidarı gerçekleşmediğinden burjuvazinin bu direnişi yaşanmadı. Ancak 40 yıldan beri devam eden bu uzun iç savaşta, işçi sınıfı, ezilen ulus ve ulusal toplulukların istemleri karşısında gösterdiği direniş, gelecekte göstereceği direniş hakkında bir fikir veriyor. Burada, bu uzun iç savaşta burjuvazinin gösterdiği direnişe ve dünyanın diğer ülkelerinde yaşanmış deneyimleri rağmen “toplumsal barış”, “toplumsal uzlaşma” ve evrimci yoldan sosyalizme ilerleme düşü gören “uzlaşmacı sosyalistler” sadece kendi kendilerini aldatmakla kalmıyor burjuvazinin diktatörlüğünün devam etmesine yardımcı oluyorlar; bu burjuva diktatörlük karşısında proletaryanın tarihsel görevinin üzerini de örtüyorlar. Niyetleri ne olursa olsun, bunu yapmakla proletaryanın çıkarlarına ihanet ediyor, burjuvazinin yanında saf tutuyorlar.

“Uzlaşmacı sosyalistler”in ve özellikle sosyal reformistlerin söylediklerinin tam tersine, kaçınılmaz olarak alt sınıfları, emekçi yığınları dışlayan, tekelci sermayenin açık diktatörlüğünden başka bir şey olmayan bu demokrasiye dayanarak nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan emekçi sınıf iktidar olamaz, kendi egemenliğini kuramaz,

kendisini egemen sınıf konumuna getiremez. Emekçi sınıfın iktidara gelmesinin tek yolu burjuvaziye alaşağı edip, burjuva devleti yıkacak bir devrimle iktidarı ele geçirmek, mülksüzleştirilenleri mülksüzleştirmektir. Emekçilerin kuracağı bu yeni devlet proletarya diktatörlüğüne büyümek zorundadır. Çünkü proletaryadan başka hiçbir sınıf ekonomik ve politik ayrıcalıkları elinden alınıp mülksüzleştirilen ve bu yüzden eskisinden çok daha büyük bir inatla direnecek olan burjuvazinin direnişini kırıp varlığına son veremez.

Burjuva diktatörlüğün yıkılmasıyla birlikte kurulacak olan yeni devlet, yani proletarya diktatörlüğü, nüfusun çok büyük bir kısmını oluşturan ezilen emekçi sınıflar açısından bir demokrasi olacak; ancak eski toplum kapitalizmin egemen sınıfı burjuvazi ve bütün sömürücü sınıflar içinse bir diktatörlük olacaktır. Bu anlamıyla da burjuvazi ve sömürücülerin demokrasiden dışlanması, özgürlüklerinin kısıtlanması olacaktır. Çünkü proletarya bir sınıf olarak burjuvaziye yok edip ücretli köleliğe son vermeden; bir sınıf olarak kendi kendisini de ortadan kaldırmadan tam demokrasiye yani komünizme gidemez.

Demokrasi esas olarak eşitlik demektir. Ancak burjuvazinin eşitlik anlayışıyla proletaryanın eşitlik anlayışı birbirinden farklıdır. Kapitalist toplumda bu eşitlik biçimseldir, yasalar önünde bir eşitlik ve soyuttur. Oysa eşitlik gerçek anlamını proletaryada bulur; sınıfların ortadan kaldırılması. Sorun böyle olduğunda, ancak o zaman proletaryanın eşitlik uğruna mücadelesinin ne kadar derine gittiği kavranacaktır. Üretim araçlarının kapitalist mülkiyetine son verilip özel mülkiyet yıkılarak tüm toplumun ortaklaşa mülkiyetine geçildiğinde, üretim araçları üzerinde eşit mülkiyet hakkı sağlandığında, ancak o zaman emek ve ücret eşitliği de gerçekleşecektir; “Eşit işe eşit ücret” prensibi böylece hayata geçtikten sonra, ancak o zaman biçimsel eşitlikten gerçek eşitliğe giden yol açılabilir. Ve işte o zaman toplumun önüne “Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre” prensibinin nasıl hayata geçirileceği sorunu çıkar Bu gerçekleşmeye başladığında, işte o zaman tüm insanlar için kısıtlamalar ve sınırlamalar ortadan kalkacak, herkesin özgürlük içinde yaşadığı tam demokrasi gerçekleşecektir. Ve böylece aynı anlama gelmek üzere demokrasiye de ihtiyaç kalmayacak, devlet sönüp gidecektir. □

DENİZLEŞEN HALK VE GÖREVLERİMİZ

Denizlerin göğe akın edişlerinin 40. yılını anma eylemleri, emekçi sınıfların ve Kürt halkının bilincinde meydana gelen çok önemli bir gelişmeyi ortaya çıkardı. İki ülkenin halkları, bilinç olarak ve eylem olarak devrimcileşiyorlar, Denizlerin yolundan gitme kararlılığını, isteğini, iradesini gösteriyorlar; Denizleşiyorlar.

Denizlerin geniş bir kitlenin yüreğinde sökülüp atılmaz bir yer edindiği zaten biliniyordu. Bugünün dünden farkı bu olgunun çok geniş kitlelere yayılmış olmasıdır. Artık yediden yetmişe, bütün emekçi sınıflar kapitalizme, düzene karşı mücadele isteklerini, burjuvaziye olan kinlerini devrimin bu simgelerine olan bağlılıklarıyla ifade ediyorlar. Artık "Denizlere akın var!"

İki ülkenin emekçi halklarının Denizlere olan bu ilgisi, sevgisi ve bağlılığı toplumun tüm kesimleri gibi, politik akımlarını da etkisi altına almış durumda. Sosyal reformist partilerle oportünist akımlar, Denizlere olan bu ilgiden yarar sağlamak için ne yapacaklarını şaşırıyorlar. Dünyaya Denizlere olmadık sözlerle saldıranlar, bugün onları anmak için sokaklara inmek zorunda kaldılar.

Leninistlerin, 6 Mayıs'tan çıkarmaları gereken önemli dersler var. Birincisi, emekçi sınıfların ve Kürt halkının Denizlere yönelik çığ gibi büyüyen sevgisinin, ilgisinin devrimin bu toplumsal güçlerinin büyük bir hızla bilinç ve eylem olarak devrimcileştikleridir.

İkinci önemli ders, Leninistlerin Denizlerle özdeşleştikleri, emekçi sınıfların ve Kürt halkının ileri kesimlerinin bu özdeşleşmeyi benimsedikleridir. Eylemlerin bir bölümü, sosyal reformist partilerle oportünist hareketlerin ortaklaşa düzenledikleri eylemler oldu. Bu eylemlere katılan toplumsal kesim, genel olarak aydın kesimler ve orta sınıflardan insanlardı. Eylemlerin bir başka bölümü Leninistler tarafından düzenlendi; bu eylemlere katılan toplumsal kesimler ise, işçi, emekçi, yoksul halk kesimleriydi.

Bu ayrımı görmek için örneğin, bütün sosyal reformist partilerle oportünist hareketlerin büyük çoğunluğunun birlikte örgütledikleri "Dolmabahçe" eylemiyle Leninistlerin örgütledikleri "Kadıköy Mitingi"ne katılan kesimlerin sınıf profiline şöyle bir bakmak yeterlidir. Aynı ayrımı Ankara Karşıyaka Mezarlığında da görmek mümkündür. Sosyal reformistler ve oportünistler kendi meşreplerine uygun şekilde sigara bırakarak, denize karanfil atarak Deniz'leri "anarlarken", Leninistler Deniz'lerin ölüm yıldönümlerini burjuvaziye karşı gerçek mücadele gününe çeviriyorlardı.

Çıkarılması gereken üçüncü önemli ders, Leninistlerin eylemlerine emekçi sınıfların gösterdikleri yoğun ilgidir. Leninistler, ilk defa dört büyük ilde 6 Mayıs eylemleri düzenlemelerine karşın bütün eylemler son derece başarılı geçmiştir. Leninistlerin eylemlerine yoğun ilginin en bariz

biçimi Kadıköy mitingine alana sığmayacak denli gerçekleşen katılım oldu. Bu, Leninist politikanın, Leninist çalışmanın gerçek başarısıdır. Leninist gençlik bu başarının bilincinde olarak yüksek bir moral ile işe sarılmak durumundadır.

Bu başarı asla küçümsenmemeli, doğru yoldayız. Ama şunu da bilmek durumundayız: Üç ağaçtan bir orman olmaz. Devrimi örgütlemek, emekçi sınıflara ve Kürt halkına devrimde önderlik etmek gibi büyük bir iddiaya sahip olanlar böyle başarıların başlarını döndürmelerine izin vermezler.

Yakalanan çalışma temposu ve ortaya çıkarılan biçimler, bir saniye bile duraksamadan devam ettirilmelidir. Elde edilen başarının bir temel ayağı devrimin toplumsal güçlerinin hızla devrimcileşmesi, devrimin simgesi olarak Deniz'lere yönelmesi, devrimci platforma kaymaları ise diğer ayağı da yakalanan çalışma temposu ve ortaya çıkarılan biçimlerdir. Şimdi hiç ara vermeden yakalanan tempoyu artırarak, daha yaratıcı biçimler bularak ajitasyon ağırlıklı çalışma yapmak durumundayız.

Emekçi sınıfların bilinç ve eylem olarak devrimcileşmesi işimizi kolaylaştırıyor ama sorumluluklarımızı da artırıyor. Denizleşmek, Deniz gibi yirmi dört saatini devrime adamaktır. Bunu akıldan çıkarmamalıyız. Şunu bir kez daha gördük: Deniz gibi devrimi her anımızla yaşadığımızda emekçi sınıflar ve Kürt halkı bu çabamızı karşılıksız bırakmayacaklar. □

YUNAN HALKI RESTİ GÖRDÜ

Hiç kimsenin istemediği seçimlere mecburen gidildi. Sonuç, ayıkla pirincin taşını... Parlamento aritmetiği ile hayatın gerçekleri o kadar alakasız olabiliyor ki! Öyle ya, şu teknokrat Papadimos hükümeti hem PASOK'un hem Yeni Demokrasi'nin hem de faşist Karacaferis'in desteğine sahipti. Yani 300'lük meclisin 250'si. Ama dışarıda kıyamet kopuyor, iki haftada bir genel grev yapılıyordu. Malum, burjuva demokrasislerde halkı sakinleştirip sistem aşısı yapmanın en iyi yolu seçime gitmektir. Ağlaya zırlaya seçime gittiler.

Sonuçlar normal, sürpriz yok. Gözlerden kaçırılan bir nokta, seçimlere katılım oranı: %65. Bu oyların da %2'si geçersiz oy. Kalıyor geriye %63. Seçimden birinci parti olarak çıkan Yeni Demokrasi'nin oyu %19. Seçmenlerin %63'unun %19'u. Bu arada, 15 milyonluk memleketin 3 milyonunun yabancı olduğunu ve oy kullanmadığını da hatırlatalım. Yani Yeni Demokrasi partisi aldığı 1.150 bin oyla 15 milyonluk memleketin birinci partisi oluyor ve 300'lük mecliste 108 koltuk alıyor. Şahane bir sistem! Birinci parti bir milyon küsur, boykot 3,5 milyon!

Bir başka dikkat çekici sonuca gelelim. % 5-10 arasında oyu olan Komünist Parti'yi kenarda tutarsak, Yunan burjuva parlamentarizminde iki parti vardı; PASOK ve Yeni Demokrasi. Burjuva söylemle "merkez sol" ve "merkez sağ". 1974'de askeri faşist cuntanın alaşağı edilmesinden bugüne kadar yaklaşık 40 yıldır tüm seçimlerde bu iki partinin oy toplamı %75-85 arasında oynamıştı. Bu seçimlerde aldıkları toplam oy ise %32 oldu. 40 yıldır kayıkçı dövüşü ile demokrasiyi idare eden, sırayla hükümet olup çatlayıncaya kadar yiyen bu iki parti, en nihayet Avrupalı ve IMF'li efendilerin kulaklarından tutup çekiştirilmesiyle, başbakanlık koltuğunda bir teknokratın (Derviş'in Yunan versiyonu) oturduğu hükümeti desteklemek üzere birleşmişlerdi. Ancak bu tarihi kardeşleşme bile onları kurtaramadı. Yunanistan'da bir dönem kapandı.

"Merkez" partilerin döküldüğü yerde sahneye "radikal"lerin çıkması normal. Radikal Solun İttifakı isimli parti böylece %17 ile ikinci parti oldu. İsimdeki "radikal"e takılmayın, ayıptır söylemesi, bizim ÖDP çiz-

gisinde bir parti. Geçen yıl bunlarda bir de bölünme oldu; bizim 80 öncesi Ecevit'i andıran bir tip "Demokratik Sol" adıyla (ne tesadüf) ayrı bir parti kurdu. % 6 oy da onlar aldı. Yani bu ayrılma olmasaydı, Radikal Solun İttifakı birinci parti olacaktı. 2,5 yıl önceki seçimlerde %5 oy alan bu gruplar nasıl oldu da toplamda %23'e çıktılar? Açık ki, Kızgınlar Hareketi diye süregelen sokaktaki öfkenin bir kısmı, oy olup bunlara aktı. Daha küçük bir kısmı daha radikal, "anti-kapitalist", "marksist-leninist" parti ve gruplara oy olarak gitti (anarşistlerden başka seçimleri boykot eden yok). Ama çoğunluğu, kendiliğinden de olsa seçimleri boykot etti. Yine de Radikal Sol İttifakı, şimdiden, geniş bir kesim kızgın Yunanlıyı etkilemiş görünüyor. Ama bu etkinin uzun süreli olması zor. Çünkü Radikal Solun İttifakı, Avrupa Birliği karşısında pek de radikal sayılmaz. Mevcut borç anlaşmasını biraz daha yenilir yutulur yeni bir borç anlaşmasıyla değiştirmekten öte bir istemleri yok. Ama bu masum istek bile Avrupalı ve IMF'li efendileri çileden çıkartmaya yetti. Vakit geçirmeden kükkrediler: "Ya mevcut anlaşmayı onaylar ve tıkr tıkr borcunuzu ödemeye devam edersiniz ya da eurodan dışarı!"

Emperyalist-kapitalist sistemin bu kadar sıkışıp radikalleştiği bir zamanda Avrupalı yumuşak radikallerin işi zor. Avrupa Birliğinde cisimleşen emperyalist-kapitalist sistemi isteyip, bunun sonucu olan borç (tam teslimiyet okuyun) anlaşmasını istememek çelişkili bir durum tabii.

Öte yandan, bu konuda çelişkili olmayan Yunanistan Komünist Partisi (KKE) var. Avrupa Birliğine de Avrupa parasına da karşı, bu konuda baştan beri ısrarlı ve tutar-

lı bir parti. Ama onun sıkıntısı da başka yerde. Son 2,5 yılda Yunanistan'da değişmeden aynı yerde duran tek şey KKE. Parlamentarizm ve sendikalizmin her şey, isyan ve ayaklanmanın ise provokasyon olarak değerlendirildiği bir parti için secim sonuçları hiç parlak değil; oyları aynı (% 8) kaldı.

Bu arada "seçim sürprizi" diye sunulan neo nazilerin % 7 ile meclise girmesi olayına da değinelim... Pek sürpriz değil. Krizin faturasının yabancılara çıkarılması Tv'lerden yapılan sürekli kampanyalar; Atina merkezin gettolaşması, yabancılara suç bulaştığı olayların ballandıra ballandıra sürekli yinelenmesi vb uzun süredir pişiriliyordu. Öte yandan Papadimos hükümetinde kaptığı birkaç bakanlık karşılığında faşist ruhunu satmakta tereddüt etmeyen Karacaferis'in partisi %5.5'lük oyunun yarısını kaybedip meclis dışı kaldı (baraj % 3); biraz oradan gelen oylar, biraz Yeni Demokrasi'nin parçalanmış oyları yapılan yabancı düşmanı kampanyalarla birleşti ve bu yeni tosuncuklar meclise girdi. Dikkat çeken unsur, tamamen anti-kapitalist söylem ve burjuva sisteme karşı öfkeyi kullanıyor olmaları. Düne kadar gizli güç idiler, şimdi açığa çıktılar. Bundan sonra bunları sokaklarda, eylemcilerin karşısında, polisle omuz omuza daha net göreceğimiz kesin.

Seçimlerden sonra sıra geldi hükümeti kurmaya... Bizans oyunları dönüyor ama işin aslı, kimse hükümet olmak istemiyor. Kim bir saatli bombanın üstüne oturmak ister... Yeniden seçimlerin gündeme gelmesi muhtemel. Ama Avrupalı ve IMF'li efendilerin başka numaralar da bulmaları lazım; zira seçimler istenilen sonucu vermedi; "Ya borç anlaşmasını destekleyin ya da mahvolun!" tehdidine pabuç bırakılmadı. Borç anlaşmasını sürdürmekten başka yolun olmadığını söyleyenler darmadağın oldu. Yunan halkı resti gördü. Tsipras bu eğilime uygun davranırsa, kabaran devrimci dalganın üzerinde yükselmeye devam eder ya da Avrupa solunun ruhuna uygun davranıp uzlaşmaya kalkar ve kızgın halk dalgası kendine daha "radikal sol ittifak"lar yaratır.

Yunanistan'dan Leninistler
9 Mayıs 2012

“ESKİ SOLCU” MECZUPLARIN SAYIKLAMALARI

Vicdanlarını cüzdanlarında taşıyanlar sürüsüne mensup “eski solcuların” son zamanlarda tüm faşist devlet saldırılarını sosyalist harekete maletme çabaları var. Her türlü akıl ve izandan ve mümkündür ki düşünme ehliyetinden yoksun bu para kafalılar, 1 Mayıs 1977 katliamını da sosyalist harekete yıkma fütursuzluğunu sergiliyorlar. Burjuvazinin ağzı salyalı paçavrası Taraf’ın bayraktarlığını yaptığı bu saldırıya karşı, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), 9 Mayıs günü düzenledikleri bir toplantıda dönemin tanıklarından bazılarının ifadeleriyle cevap verdi. Taksim Hill Otel’de düzenlenen basın toplantısında Halil Berktaş ve Oral Çalışlar gibilerinin ifadeleri mahkum edildi.

Dönemin savcısı Çetin Yetkin, 77 1 Mayıs Tertip Komitesi Başkanı Mehmet Karaca, dönemin DİSK Hukuk Dairesi Müdürü Müşik Kaya Canpolat, DİSK Hukuk Dairesi Ercüment Tahiroğlu ve olayın tanıkları Gazeteci Şükran Soner, Araştırmacı-Yazar Rıdvan Akar, Fotoğrafçı Coşkun Aral, DİSK/Sosyal-İş Mehmet Atay, DİSK/Bank-Sen Uzmanı Fahri Aral, DİSK/Tekstil’den Süleyman Çelebi, Yasin Nuri Aydın’ın toplantıya katılan isimler arasındaydı.

77 Katliamına ait görüntülerin izlenmesinin ardından DİSK Genel Sekreteri Adnan Serdaroğlu ilk konuşmayı yaptı. Ardından açıklamayı okuyan DİSK Genel Başkanı Erol Ekici, “1 Mayıs 1977 Katliamı’nın 35 yıl boyunca açığa çıkartılmasını engelleyen ‘güçler’, 1 Mayıs 2012 kutlamalarında milyonların alanlara çıkmasını ardından yeniden ‘karartma’ operasyonlarına başladılar. Geçmişte ‘Kontrgerilla’ olarak adlandırılan bu gizli güçlerin günümüzdeki sözcülüğüne soyunanlar, 77 Katliamı’nın arkasındaki komplolar ve siyasi tezgâhları, solu karalama kampanyaları eşliğinde ‘çarpıtılarak’ yeniden gündeme taşımış durumdadır” dedi ve Halil Berktaş gibi kişilerin sol hakkında söylediklerinin bir değeri olmadığını, yanıt verme ihtiyacı hissetme sebeplerinin topluma ve tarihe karşı olan sorumlulukları olduğunu söyledi.

1 Mayıs 77’de olayların gelişimini anlatan Erol Ekici, DİSK olarak cevaplanmasını istedikleri “1 Mayıs’tan önceki günlerde

‘1 Mayıs’ta kanlı olaylar çıkacağı’nın sağ basında sürekli ele alınmasının rastlantı olup olmadığı; ilk silah sesleri duyulduktan kısa bir süre sonra Tarlabası kavşağındaki AP binasından kitlelerin ve DİSK görevlilerinin üzerine ses çıkartan patlayıcı maddeleri atanlar kimlerdir? Bunlar niçin yakalanamamıştır?; Taksim Alanı polis tarafından kordona alınmıştı. Giriş ve çıkışlarda da arama yapılmıştı. Buna rağmen Renault marka bir araç içinde 4 kişi ellerinde silahlarla alana girmiş ve kitle üzerine ateş açmıştı. Daha sonra ise bu araç Gümüşsuyu tarafından kayboldu. Bu kişilerin görevi nedir? Kimlerdir ki, sıradan polis memurları bile bunlara müdahale edememiştir? Sonradan emniyet aracı olduğu iddia edilen bu araçta, Samsun’da görevli Alaattin adlı bir binbaşı bulunuyor muydu? Bulmuyorsa görevi neydi?; Taksim Sular İdaresi duvarı üzerinden, elleri başının üzerinde indirilenler kimlerdi? Ve neden salıverilmişlerdi?; Panzerlere ısrarla kim emir vermişti?; Ateş açılan noktalar herkesçe görülmesine rağmen, polis, neden bu binaları kuşatıp katilleri etkisiz hale getirme teşebbüsünde bile bulunmadı?; Adli Tıp’a büyütülmek üzere gönderilen fotoğraflar nasıl ve neden kayboldu?; Günün polis telsizlerinin bant kayıtları nasıl kaybolmuştu ve neden yıllar sonra ‘yandaş’ basında yer aldı?; Bu kanıtlara rağmen, mağdurlardan oluşan 98 kişi dışında neden kimse yargılanmadı? Dönemin emniyet müdürleri, içişleri bakanı ve başbakanı bu katliamın üstünün örtmek için neden ellerinden geleni yapmışlardır?’ gibi çok sayıda o güne ve sonrasına ait soruları sıraladı.

Erol Ekici’nin konuşmasının ardından Mehmet Karaca söz aldı ve önce 1976 1 Mayıs’ını salonda çıkıp sokakta, Taksim’de kutlamaya karar vermelerini ve ardından 1

Mayıs 1977 gününü anlatmaya başladı. O da “Tarihin çarpıtılarak değiştirilmesine izin vermeyeceğiz” diye başladı konuşmasına. “Biz taşı atan delilere akıl adamlarla cevap vereceğiz” dedi. DİSK olarak örgütlemeye başladıkları 77 1 Mayıs’ında DİSK’e bağlı sendikalar, TÜRKİŞ’e bağlı bazı sendika şubeleri ve çeşitli siyasi gruplar, kitle örgütleri ile görüştiklerini, ortak taleplerle 1 Mayıs’a hazırlandıklarını anlatan eski DİSK başkanı, birkaç siyasi grubun DİSK’e uymayacaklarını, programı kabul etmeyeceklerini, oraya kendi programlarıyla geleceklerini, kürsüyü işgal edeceklerini yayın organlarında yazmaya başladıklarını, ama kendilerinin onlarla giderek konuştuklarını anlattı. “Bize ‘sosyal emperyalist’ diyen Halkın Sesi, Kemal Türkler’in fotoğrafını kapaktan yayınlayıp ‘parçalayacağız bu zinciri’ vb. sözler yazdılar. Yeniden görüştüğümüzde bize, ‘kendi taleplerimizle geleceğiz, makinelerimizle geleceğiz’ dediler. Onları bu şekilde Taksim’e almamız mümkün değildi. Alsaydık daha kötü olaylar olurdu. Yaşanan o provokasyonu biz kendi ellerimizle yaratmış olurduk” dedi ve kutlamaların başlamasını, Kemal Türklerin konuşmasını ve ilk silah seslerinin duyulmaya başlamasını anlattı.

Olayların tanığı gazeteci Şükran Soner aldı sözü. İlk silah sesinin otel tarafından geldiğini ve kendisinin oraya yöneldiğini anlattı, “Tarlabası’ndan gelecek grubun otel önüne gelmeye fırsatı yoktu. Ben Edirnekapı’dan yürüyerek gelmiştim Saraçhane’ye, oradan da Taksim’e. O yasal grubun gençleriyle karşılaştım. Beni tanyıyorlardı, aralarından ‘Meraklanmayın, zorlamayacağız, çatışmayacağız’ diye seslendiler” dedi. Gazeteci olduğu için otele girmek isteyen Soner, kurşunlar yağmaya devam ettiği için gidemediğini, bir elektrik direğine sarılarak olduğu yere çöktüğünü anlattı ve “Otelin önündeki polisler, alandan kaçan kitlelerin ayaklarının dibine doğru ateş ediyorlardı. Bazı kurşunlar da arkadan geliyor ve kaldırırma saplanıyordu. Bu da, atışın yukarıdan bir yerden yapıldığı anlamına geliyor. Otele girebildiğimde üst kata çıktım ve camlardan birinde ateş etmeye çalışan bir sivil gördüm. Kalabalığı yararak bir kültür merkezine bir meydana giden

panzerlerden birinin kırmızı elbiseli bir kadını ezdiğini de gördüm. Otelden silah atışı en az yarım saat devam etti” dedi.

Foto muhabiri Coşkun Aral ise “ne pahasına olursa olsun gireceğiz” diyen “yasaklı” gruptan ellerinde dergiler taşıyan birinin silah çıkararak havaya ateş ettiğini, ve bir anda dört bir yandan ateş açılmaya başlandığını anlattı, ardından silah seslerinin her yerden gelmeye başladığını, hatta panzerin kapağının bile açılıp ateş edildiğini söyleyerek “Normalde böyle toplumsal olaylarda gazeteciler dahil herkes aramadan geçirilirken, o gün alana girenlerin aranmayışları, silahlı kişilerin silahlarıyla gelmeleri zaten böyle bir provokasyon olmasına imkan veriyordu” dedi ve o karelerin Savaş Ay tarafından çekildiğini söyledi. Yıllar sonra yurtdışından çeşitli telefonlar aldığı söyleyen Coşkun Aral, o gruptan kişilerin kendisinden fotoğraflar istediğini, ama kendisi bunu arkadaşlarına danıştığında “sakın yollama onlar polis” dendiğini anlattı. Yeniden söz alan Şukran Soner, anlatılanların birbirine zıt görüldüğünü ama Coşkun Aral’la kendisinin farklı alanlarda bulunduğunu, bakılınca birbirini tamamlayan olaylar olduğunu belirtme gereği hissetti.

Anan Serdaroğlu da tekrar söz alarak, Halil Berktaş’a bu konunun yeniden gündeme gelmesini sağladığı için teşekkür ettiğini söyledi. Buraya aslında bu katliama tanıklık edebilecek yüzlerce insan çağırabileceklerini, ancak şu an bunu yeterli gördüklerini belirtti.

Dönemin savcısı Çetin Yetkin, yaşanan olayın hiçbir şekilde soruşturmasının yapılmadığını söyledi ve “1 Mayıs 1977 olaylarından 28 gün sonra iddianamesi hazırlandı. Yaklaşık 10 klasördü. Ateşli silahla öldürülmüş, yaralanmış kişiler var, elde silahla yakalanmış kişiler var ve ortada boş kovanlar var. Mesleğe başlayan biri bile eldeki silahlarla cesetlerden çıkan mermileri ve boş kovanları karşılaştırır. Ama bu bile yok. Tanıklar var, çok kesin şeyler söylüyorlar, buna rağmen olayın üzerine gidilmiyor. O dönem Milli Cephe Hükümeti iktidardaydı. Eğer böyle bir solcu grup hesaplaşması olsaydı bu, iddianameye olduğu gibi konurdu. Bundan iyi fırsat olmazdı. Fakat bu yapılmamıştır ve iddianamede, ‘asıl failleri bulamadık, tarihe havale ediyoruz’ deniyor. Ben böyle iddianame hayatım boyunca görmedim” dedi.

O dönem DİSK’e bağlı Tekstil İş Yönetim Kurulu üyesi olan Süleyman Çelebi de, alana herkesin kendi üretim araçlarıyla geldiğini, kendilerinin de kırmızı bir kamyonla geldiklerini, ateş açıldığı sırada bu kamyonun altına sığındıklarını; daha sonra yaralılardan 7 kişiyi Kasımpaşa Askeri Hastanesi’ne götürdüğünü, bir kişinin yolda öldüğünü dile getirdi.

Çelebi, “O günün tanığı sadece bizler değiliz, 500 bin tanığı var. Daha sonra aramızdan çok psikolojik tedavi görenler oldu. Devlet içinde 12 Eylül darbesine giden sürecin dosyası aralandığında darbeye giden sürecin başlangıcı 77 1 Mayıs’ıdır” dedi. □

1 MAYIS ANTAKYA’DA KUTLANDI

1 Mayıs Antakya’da DİSK, KESK ve demokratik kitle örgütlerinin içinde bulunduğu pek çok kurum ve devrimci yapılarla birlikte kutlandı.

Saat 12.30’da Doğu Okulları önünde toplanan kitle, kortejleri oluşturmaya başladı. Biz de Mücadele Birliği Platformu olarak “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak” pankartı açarken, Devrimci Öğrenci Birliği de “Bilimsel Parasız Anadilde Eğitim Sosyalizmde Gelecek” pankartı açtı. Kortejde sık sık “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm”, “Yaşasın 1 Mayıs Biji Yek Gulan”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” sloganları atıldı.

13.30’da Doğu Okulları önünden Uğur Mumcu Alanı’na doğru kortejler yürümeye başladı. Denizlerin bayrağına, dövizlerine ve posterlerine ilgi çoktu. Miting alanına girdiğimizde halkın alkışları ve coşkusuyla karşılandık.

Miting alanına geldiğimizde DİSK ve Eğitim Sen’in yaptığı konuşmaların ardından demokratik kitle örgütleri adına Arapça konuşma yapıldı. En son Pınar Aydınlar (Sağ) yerini aldı. Konserle coşan miting, halaylarla türkülerle son buldu.

Miting alanında ayrıca 6 Mayıs Denizleri Anma Mitingine çağrılar yapıp bildirilerimizi de dağıttık.

Antakya Mücadele Birliği Platformu

ZİNDANDA MAYIS COŞKUSU

1 Mayıs coşkusu zindanlarda da sürüyor. Mardin cezaevinden gelen mektupta, tutsaklar, sokakların coşkusunun zindan duvarlarını aştığını, aynı coşku ateşinin zindanlarda da yandığını anlatıyorlar. Tutsaklar “Merhaba Değerli Basın Emekçileri” diye başladıkları mektupta düzenledikleri etkinlikleri anlatıyorlar.

“1 Mayıs işçi ve emekçilerin kapitalizme karşı savaş günü dünyanın her yerinde coşkuyla kutlandı. Türkiye ve Kürdistan proletaryası da Newroz’dan sonra 1 Mayıs’ta devrimi ve sosyalizmi haykırdılar. Bu coşkunun duvarları aşmaması düşünülemezdi. Ve 1 Mayıs zindanlarda da coşkuyla kutlandı. Taksim Kızıl Meydanı dışle tırnakla savaşla kazanmanın coşkusuydu bu. Türkiye ve Kürdistan’ın devrimci halk önderleri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan yoldaşları da andı halklarımız. Bizler de Mardin’de bulunan TKEP/L davası tutsağı ve PKK’li tutsakları olarak 1 Mayıs ve 6 Mayıs’a ilişkin etkinlikler düzenledik. ...Dünyada coşkuyla karşılanan 1 Mayıs İşçi ve emekçilerin kapitalizme karşı savaş günü Türkiye ve Kürdistan proletaryası tarafından da coşkuyla kutlandı. Newroz’u ayaklanmalarla geçiren halklar 1 Mayıs’ta da meydanlarda devrim bayrağını dalgalandırdılar. Bizler TKEP/L davası tutsağı ve PKK davası tutsakları olarak 1 Mayıs ve devrimci önderler Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşların 6 Mayıs ölümsüzlük gününde çeşitli etkinlikler gerçekleştirdik” denilen mektupta şu görüşlere yer verildi:

“Dünya Halkları Devrime Yürüyor!”

Genelde dünya halkları, özelde Türkiye ve Kürdistan halkları sokakları işgal etmiş durumdadır. Dünyanın bütün meydanları

halkların özgürlük çılgılığı ile yankılanıyor. (...) Halklarımız şehitlerinin yolundan devrime yürüyor. (...)

Yoldaşlar,

Halkımızın tarih yazdığı ulusal sınıfsal özgürlüğüne olan özlemini haykırdığı alanlarda faşist devlet güçlerine ağır darbeler vurduğu Newroz sürecinden sonra, halklarımız, 1 Mayıs işçi ve emekçilerin kapitalizme karşı savaş gününü karşılıyor.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası Newroz’un zafer coşkusuyla 1 Mayıs’ta da ülkelerimiz devrimini büyüterek, gerçek kurtuluşu olan sosyalizme yürüyecek. Halklarımız proletarya enternasyonalizmi anlayışıyla mücadele birliğini örecektir ve 1 Mayıs alanlarını kapitalistlere dar edecektir. (...)

Değerli Dostlar,

Halklarımız uzun yılları alan iç savaş sürecinde en yiğitlerin verdi toprağa. Tarihi katliamlarla dolu olan faşist devlet en yiğitlerimizi aldı bizden. Devrimimiz şehitlerimizin cesareti ve fedakarlığı üzerinde yükseliyor. Onların yarattığı değerlerle yürüyoruz zafere...

2 Mayıs’ta şehit düşen PKK kadrolarından Mehmet Karasungur hevaleri ve 6 Mayıs’ta ölümsüzleşen Türkiye ve Kürdistan devriminin halk önderleri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yoldaşları saygıyla anıyoruz.

Tüm bu düşüncelerle 1 Mayıs işçi ve emekçilerin savaş gününü kutluyoruz. Şehitlere olan bağlılığımızı yineliyoruz. Onların bıraktıkları bayrağı zafere kadar onurla taşıyacağımızı belirtiyoruz. Anılarını mücadelemize ışık tutuyor.” □

DENİZLERİN DEVRİM ANLAYIŞI

13 Mayıs Pazar günü, Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak Antep Ayışığı Sanat Merkezi’nde “Denizlerin Devrim Anlayışı” konulu bir söyleşi gerçekleştirdik.

İlk olarak sözü alan arkadaşımız, Denizlerin yanlış anlatılması yüzünden bu konuda bir söyleşi yapma gereği duyulduğunu ve Denizlerin devrimci özlerinden yalıtılmasının burjuvazinin işine geldiğini belirterek söze başladı.

Bugün olduğu gibi, 60’larda da, halkın devrimci enerjisini “parlamentar yoldan devrim” gibi bir ütopyayla harcayan reformist-oportunistlerin olduğunu ve Denizlerin THKO’yu kurarak, illegal temelde, zora dayalı ve uzlaşmaz biçimde mücadele yürütmeleriyle reformist-oportunistlere en güzel cevabı verdiklerini söyledi. Denizlerin Marksizm-Leninizmi devrimci kavrayışları sayesinde süreci devrimci yöntemlerle karşılayabildiklerini belirtti ve bu yöntemlerin bugün de geçerliliğini koruduğunun altını çizdi.

Arkadaşımızın konuşmasını bitirmesinin ardından komite-konseylelerin önemini ve gerekliliğini konuşmak üzere sözü diğer arkadaşımız aldı. Denizlerin örgütlenmelerinden yola çıkarak komite-konseylelerin önemini vurguladı. Komite-konseylelerin kapitalizmde ayaklanma, sosyalizmde ise iktidar organları olduğunu söyledi. Örgütlülüğün ve komiteleşmenin önemini belirttikten sonra soru-cevap bölümüne geçildi. Komitelerin oluşturulması ile ilgili gelen sorular üzerine komitelerin

oluşturulması konusunda daha detaylı bilgi verildi. Herkesin komitede bulunabileceği, komite içerisinde bilinci geliştirmenin çok daha rahat olduğu söylendikten sonra komitelerin özdisiplini sağlayabilme ve düşüncelerini rahat ifade edebilme gibi artılarının olduğu da belirtildi.

Söyleşimizin ardından oluşturulan serbest kürsüde, Denizler gibi mücadele etmenin ve komiteleşmenin önemi bir kez daha vurgulandı. Bu tür söyleşilerin devam etmesi üzerine gelen taleplere, “Denizleri anmak, onlar gibi savaşmaktır. Onlar gibi savaşabilmek için onları iyi tanımamız gerekiyor. Biz, DÖB olarak üzerimize düşeni yapacak, onları en doğru şekilde anlatmak için etkinliklerimize devam edeceğiz” diyerek cevap verdik.

“DENİZLERİN YOLUNDA DÖB SAFLARINA!” şiarıyla bir sonraki etkinliğimizde buluşmak üzere ayrıldık.

Antep / Devrimci Öğrenci Birliği

İŞÇİ ÖLÜMLERİ NEO-LİBERAL POLİTİKALARIN SONUCUDUR

larının genel ortalamasında dünyanın 3. ülkesi olduğunu oysa ki, ölümlü iş kazalarının iş gücüne oranında bir çok sektörde Çin'i bile sollayarak birinci sıraya oturduğunu hatırlatan Şimşek; Türkiye'de hepsi önlenbilir olan, barakalarda yanan, barajlarda boğulan, inşaatlardan düşen ya da madenlerde göçük altında kalarak gerçekleşen trajik işçi ölümlerinin haberlere konu olmadığı gün yaşanmadığına dikkat çekti. Tersanelerde, yollarda, imalathanelerde, mevsimlik tarımda ve diğer sektörlerdeki iş kazalarında her gün 4 işçinin hayatını kaybettiğine değinen Şimşek, 2011 yılı Çalışma Bakanlığı'nın verilerine göre bir yılda 1543 işçinin hayatını kaybettiğini bu rakamın en az iki katı sayıda işçinin de iş göremeyecek şekilde yaralandığını belirtti.

Hüseyin Güngör ise hükümetin neo-liberal politikalarının yaşamın ve çalışma yaşamının her yerine işlediğini denetimsizlik, taşeron çalıştırma, Tuzla tersanelerinde olduğu gibi vardiyalı çalışma, tekstil sektöründe olduğu gibi merdiven altı çalışma, inşaatlarda güvenlik önlemlerinin alınmaması gibi nedenlerle bir çok işçinin yaşamını yitirdiğini ifade ederek, iş kazalarında yaşamını yitirenlerin % 70'inin Kürtler olduğunu belirtti. Çorlu'da bir işçinin "Çorlu'nun merkezindeki bütün bu binaları ben yaptım ama ben şu pis barakada yaşıyorum" diyerek çalışma yaşamındaki işçilerin durumunu özetlediğini dile getirdi.

30 yıldır bir savaş yürütülmekte olduğunu belirten Güngör, savaşa 1 trilyon harcadığını, bu harcamanın savaşa aktarılmaya kişi başına düşen geliri bir o kadar arttıracığını dile getirdi. □

Barış ve Demokrasi Partisi İstanbul İl Örgütü, 4-10 Mayıs İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Haftası nedeniyle düzenlenen etkinlikler kapsamında Tuzla Tersaneler bölgesinde yaptığı bir basın açıklaması ile işçi ölümlerini ve devletin insan hayatını hiçe sayan yasal düzenlemelerini ve uygulamalarını protesto etti.

11 Mayıs Cuma günü Tuzla Tersaneler Bölgesi'nde Ada Tersanesi önünde saat 17.30'da bir araya gelen BDP'liler "İş Kazalarına Son. İşçi Sağlığı Ve İş Güvenliği İstiyoruz" yazılı pankart açtılar.

BDP İstanbul İl Örgütü adına basın açıklamasını Macide Şimşek yaptı. Bir İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Haftası'nı daha geride bırakırken, Türkiye'nin iş kaza-

ZİMANE KURDİ Lİ GELE ME PİROZ BE

15 Mayıs Kürt dili bayramında Kürdi-Der bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Saat 13.00'te Konak Pier önünde toplanılarak eski Sümerbank önüne yüründü. Kitle "Roja Ziman Piroz Be, Kürdi-Der/İzmir Şubesi" pankartları arkasında kortej oluşturarak yürüyüşe geçti.

"Be Ziman Jiyan Nabe", "Zimane Me Rumete Meye" sloganları atılırken "Zimane Dayike Wek Şire Dayike Helale", "Ziman Rumet Azadi", "Zimane Kürdi Etsene, Rumete Ma Yo" vb. İngilizce, Arapça, Rusça, Süryanice, Emenice dillerinde dövizler taşındı.

Eski Sümerbank önüne gelindiğinde Kürdi-Der adına Mamoste Mustafa Borak basın metnini okudu. Basın metni sadece Kürtçe okundu. Okunan metinde şunlara değinildi;

"Gele Kurd ji peyama hemu dilsozi, dilşewati u evindariya zimen a tekoşer u zimanzane Kurd, Celadet Eli Bedirxan weki şireta bav u bapiran pejirandiye u loma ji 15'e Gulane roja çapkirin u weşindina Kovara Haware weki cejna zimane Kurdi ilan kiriye. Bi salan e ve cejne bi şahiyar cur be cur piroz dike...

Bila hemu cihan bizanibe ku ev listikan bi tevahi hewldanen ewigandin u xapandina gele Kurd in.

Bi van hest u ramanan em dibejin; 15'e Gulane roja cejna zimane Kurdi li gele me piroz be".

Okunan basın metnin ardından eylem sloganlarla bitti.

Mücadele Birliği/İzmir

DEVLETİN SON UMUDU

Son haftaların en kayda değer gelişmesi, R.T.Erdoğan'ın "tek din" üzerine yaptığı vurgu olmalı. Tarihin çok hızlı aktığı Türkiye'de her gün bir önceki günü unutturan gelişmelere sahne oluyor. O yüzden güncel politikada gündemi izlemek ve her gelişmeye karşı bir politika geliştirmek hem mümkün değil hem de gerekli değil.

Önemli olan bütün bunların arasından asıl belirleyici olanı; kendisinden sonraki tüm gelişmelerin yönünü tayin etme güç ve yetisine sahip olanı tespit edip öne çıkarmaktır. 5 Mayıs'ta R.T.Erdoğan'ın, partisinin bir il kongresinde ağzından kaçırıldığı şu "tek din istiyoruz" yollu düşüncesi işte bu özelliğe sahip.

Karşı Devrim-Faşizm Amaçlarını Gizliyor

Önce, neden "ağzından kaçırıldı" ifadesine kısa bir açıklama. Biliniyor, R.T.Erdoğan "tek din istiyoruz" deyince, hükümetin tekelci basındaki "hık" deycileri bile kendilerini tepki göstermek zorunda hissetmişlerdi. Çünkü pek çok din ve inanca mensup insanların yaşadığı Türkiye ve Kürdistan'da "tek din" istemenin tek anlamı vardı: Din ve mezhep çatışmasıyla "baskın" olan din-mezhep'i egemen ve tek kılmaktır.

Tersinden söylersek, "Tek din-mezhep'i istemenin, egemen kılmanın tek yolu din-mezhep savaşı çıkarmak ve bu yolla diğer din-mezhep mensuplarını hiç olmazsa, yok edilmeseler bile, minimize etmektir. Emekçi sınıfları, ezilen halkları birbirine kırdırtmak, bir devrim tehlikesi karşısında egemen sınıfların her zaman başvurdukları bir yöntemdir.

"Tek din" istemi işte kapsamlı, kanlı içeriğe sahip bir karşı-devrim politikasıdır. Kitle katliamlarını da öngören

böylesi kanlı içeriğe sahip bir "istem" açıklanınca, karşı devrimin bu politikaya hazır olmayan kesimleri tepki, eleştiri ve şaşkınlıkla karşıladılar. Eleştiriler yoğunlaşınca R.T.Erdoğan, açıklamasının zamansız/erken olduğunu gördü ve "dilim sürçtü" diyerek sözlerini geri aldı. Tekelci basının paralı yazarları bu "geri adım"ın üstüne atladı. Çünkü onlar da böyle bir istemin şimdiden açıklanmasının düzen açısından erken ve tehlikeli olduğunu farkındaydılar.

Oysa yapılan açıklamanın bir "dil sürçmesi" olmadığı gün gibi ortadaydı. Bu, kanıtlanması gerekmeyecek kadar ortada olan bir gerçektir. Her şeyden önce R.T.Erdoğan, konuşması sırasında üstüne vurgu yapa yapa, "tek dil değil, tek din, din diyoruz" sözleriyle her türlü yanlış anlamının önüne geçmek istercesine konuşmuştu. Üstelik aynı "tek din" vurgusunu daha önceki bir konuşmasında da dile getirmişti. Kişi olarak Erdoğan'ın ötesinde hükümet partisi olarak AKP'nin, Hükümetin ve devletin böyle bir isteği, arzusu, planı olduğunu gösteren pek çok somut olgu var.

Erdoğan'ın ve hükümetin başka üyelerinin Alevi inancına ve bu inanca mensup kitleye olan kin ve nefretini ortaya koyması, bu halkı her fırsatta hedef göstermesi, aşağılamaya çalışması bu konudaki somut olguların başında geliyor. Şimdilik hedefte Alevi inancına mensup toplumsal kesim var. Hitler Almanya'sının Yahudilerine biçilen akıbet ve muamele bizde Alevi emekçilere biçiliyor. Maraş, Sivas katliamlarını anımsatmaya gerek yok. Adıyaman'da başlayıp Antep ve diğer şehirlere yayılan ev işaretlemeleri devletin ve dinci faşist kesimin nasıl bir hazırlık içinde olduklarını göstermeye yeter.

Aslında Erdoğan, devlet ve hükümetin bu yöndeki hazırlık ve amaçlarını daha önce "dindar nesil yetiştireceğiz" sözleriyle vermişti. Bunun öylesine söylenmiş bir söz olmadığını sonraki hazırlık ve adımlar gösterdi. Hükümetin başının bu sözlerinden sonra, eğitim sistemi yeni baştan bu hedef ve amaca uygun düzenlendi, Kuran'ın okutulması beş-altı yaşındaki çocuklara indirildi, eğitim baştan sona dincileştirildi.

Hükümet ve devletin başka inançları tasfiye etme amaçlarını gösteren son bir örnek, Suriye konusunda izledikleri politikadır. R.T.Erdoğan'ın ağzından ifade edilen hükümet ve devlet politikasında açık alevi düşmanlığı, sadece Türkiye'de değil ama Suriye ve hatta Irak'ta mezhep çatışmasını körükleyen bir içerikte kendini gösteriyor. Bu iki devletle çatışmasının temelinde dinci gerici/faşistlerin iktidarda oldukları devletlerden oluşan bir kuşak oluşturma isteği var.

Ancak, mezhep çatışması ve mezheplere dayalı iktidarlar oluşturmak için gösterilen bunca faaliyete karşın ne Erdoğan ne de başı olduğu hükümet-devlet bu amaçlarını açıkça ortaya koymuş değiller, koyamazlar. Çünkü bu gerici amaçların emekçi sınıflar tarafından bilinmesi/öğrenilmesi, demokrasi özlemi içindeki bu toplumsal kesimlerin sempatisine değil ama öfke ve tepkisine yol açar. Tam da bu nedenle, burjuvazi adına hareket eden bütün burjuva güçler emekçi sınıfların aydınlanmasını istemezler.

Burjuvazi adına hareket eden bütün güçler halkın geri yanına seslenirler, en geri duygularını harekete geçirmeye çalışırlar, halkın bilinç olarak geriliğine güvenirler, bu gerilikten medet umarlar. Burjuva iç savaşın en temel özelliklerinin

U: MEZHEP ÇATIŞMASI

den biri budur. Ve ancak burjuva iç savaşın bu özelliği bilinip hesaba katılırsa, burjuva sınıf adına “dindar nesil yetiştirme”, “tek din” isteme, mezheplere dayalı iktidarlar oluşturma amaçları anlaşılabilir.

Burjuva iç savaşın, burjuva güçlerin karşı devrimci faaliyet ve amaçları emekçi sınıflarda ve ezilen halklarda bir bilinç yaratmadığı için amaçlarını gizledik. Mevcut burjuva iktidar döneminde bunun sayısız örneğine tanık olduk. Son örnek, ağızdan kaçırılan “tek din istiyoruz” ifadesinin geri alınmasıdır. R.T.Erdoğan, bunun bir dil sürçmesi olduğunu söyledi. Ama bunun bir dil sürçmesi olmadığı, asıl amacın bir erken açıklanması olduğu o denli açık ki üzerinde söz söylemeye dahi gerek yok.

Dinci Gericilikten

Karşı-Devrim Barajı Yaratmak

R.T.Erdoğan’ın “dindar nesil yetiştirme” ve “tek din” oluşturma hedefi, Suriye’de ve Irak’ta Sünni mezhebe dayalı dinci-gerici politik güçlerden iktidarlar oluşturma hedefiyle birlikte düşünüldüğünde bu politikanın mimarının R.T.Erdoğan olmadığını, kendisinin burada ancak bir uygulayıcı olabileceğini düşünmek gerekiyor. Çünkü böylesi kapsamlı bir politika sadece R.T.Erdoğan’ın değil Türkiye’nin de boyunu aşar.

R.T.Erdoğan’ın ve devletin boylarını aşan bir meselede böyle bir ısrar ve kararlılık göstermeleri, bu politikanın kaynağının emperyalist devletler olduğu sonucuna çıkarıyor bizi. Çünkü arkasında emperyalist bir güç olmadan başka ülkeleri de kapsayacak ve kanlı mezhep çatışmalarına yol açacak şekilde bu politika savunulamazdı. Savunulmasına da izin verilmezdi.

Emperyalist devletler, Tunus’tan Bahreyn’e kadar uzanan çok geniş bir coğrafyada ortaya çıkan ayaklanmalara ve devrimlere bir anlamda hazırlıksız yakalandılar. Tunus ve Mısır devrimlerinden sonra çabuk toparlanarak halk devrimlerini, ayaklanmaları önlemek, içeriklerini bozmak, sistem içi kanallarda tutabilmek için politik arayışlara girdiler. Bu arayışlardan çıkardıkları ilk sonuç, emperyalistlerle işbirliğinde sınır tanımayan politik dinci-gerici akımları mümkün olan çok sayıda ülkede iktidara taşımak oldu. Çünkü halk devrimlerine baraj için en uygun olanlar, bu güne kadar her daim emperyalist çıkarların dayanağı olan işte bu akımlardı.

Bunun ilk denemesini Tunus’ta yaptılar. Tunus devriminde hiçbir rolü olmayan, halk üzerinde en ufak bir etkisi de olmayan dinci birini, paranın ve propagandanın gücüyle hileli-hurdalı seçimlerle Tunus’un başına getirdiler. İkinci denmeyi Libya’da yaptılar ve tam ilhaka tamamen razı, şeriatçı bir iktidarı kurmaya çalıştılar; halen çalışıyorlar. Mısır, bu konudaki üçüncü deneme olacak.

Emperyalistler, Sünni mezhebine dayalı politik dinci gericileri Tunus’tan Suriye ve Irak’a kadar uzanan bir coğrafyada iktidara getirerek halk devrimlerine karşı bir baraj oluşturmaya çalışmaktalar. Türk hükümetinin hem Irak ve Suriye’ye ilişkin politikalarında hem de Türkiye ve Kürdistan’da “dindar nesil” yetiştirme, “tek din”li toplum oluşturma politika ve hedefi bu çerçevede değerlendirildiğinde gerçek anlamını bulmaktadır.

Ne var ki, evdeki hesap her zaman çarşıya uymayabiliyor. Emperyalistlerin dinci iktidarlardan bir karşı devrim kuşağı yaratma, bunun için mezhep çatış-

malarını da kapsayacak şekilde varolan kimi iktidarları devirme girişimleri önce Suriye’de engele takıldı arkasından Irak’ta. Rusya, Çin, İran gibi devletlerin kendi çıkarları gereği mevcut iktidarların yıkılmasına; yerlerine emperyalistlerle tam uyum içinde olacak Sünni mezhebine dayalı dinci-gerici politik iktidarların kurulmasına karşı çıkmaları emperyalistlerin planlarını en azından şimdilik bozmuş durumda.

Ya Türkiye! R.T.Erdoğan’ın ağzından ifade edilen, devlet ve hükümetin “dindar nesil” yetiştirme, “tek din”li toplum oluşturma politikaları tutacak ve devrimi önleyebilecek mi? Önce şunun altını çizelim: Devlet ve hükümet, çizmeye çalıştıkları “güçlülük” imajının aksine son derece zayıflar ve güç durumdadır. Mezhep çatışmasını kendi elleriyle körükleyecek bir politikaya sarılmaları da zaten bu söylediklerimizin başlı başına bir kanıtı. Devleti, hükümeti ve dolayısıyla düzeni gittikçe güçten düşüren etkenlerden biri, yukarda işaret ettiğimiz “dış” gelişmelerdir. Türkiye, şimdi “düşman” komşularla kuşatılmış durumda.

Bir başka ve asıl belirleyici etken içerde Kürt halkının ve emekçi sınıfların özgürlük ve toplumsal kurtuluş özlemidir. Devlet ve hükümetin bu özlemleri bastırmak için attığı her adım, geliştirdiği her politika iki ülke emekçi halklarında, öfkeye, kine ve daha büyük mücadele isteğine yol açmaktadır.

Onun için geliştirilen ve mezhep çatışmalarını da körükleyen “tek din”, “dindar nesil” politikalarıyla rüzgâr eken devlet çok geçmeden fırtına biçmeye başlayacaktır. Bunun bütün işaretlerini görüyoruz. □

ZAM DEĞİL TOPLU SÖZLEŞME

Büro Emekçileri Sendikası (BES) İstanbul Şubesi üyeleri, Maliye Bakanlığı ve Gelir İdaresi Başkanlığı bünyesinde yaşanan sorunlarına dikkat çekerek, keyfi- zorunlu rotasyonu, eski-yeni ayrımını, hükümetin yaptığı 3+3'lük zammı ve ayrımcılık içeren uygulamaları 16 Mayıs günü protesto etti.

İstanbul, Cağaloğlu'nda Defterdarlık Binası önünde "Maliye Emekçileri Arasında Keyfi, Zorunlu Rotasyona – Eski Yeni Ayrımına Hayır! Emğe Emekçiye Saygı İstiyoruz" pankartı açan BES üyeleri, buradan Vergi Dairesi ve Defterdarlık birimlerinin bulunduğu binanın bahçesine sloganlarla ve alkışlarla yürüdüler. Yürüyüş ve açıklama boyunca "Emekçiye Saygı İstiyoruz", "Mezarda Emekli Olmak İstemiyoruz", "Ücretli Köle Olmayacağız", "Yüzdelik Zam Değil, Toplu Sözleşme", "Her Yer Direniş Her Yer Grev Alanı" sloganları atıldı.

Büro Emekçileri Sendikası İstanbul Şubeleri adına basın açıklamasında IMF'nin dayatması ve hükümetin tercihi doğrultusunda Maliye Bakanlığı'nın yapısında köklü değişiklikler yapıldığını ve en belirgin değişikliğin ise Gelir İdaresi ile Gider Bölümleri'nin birbirlerinden ayrılması olduğunu söylediler. Bu ayrımla birlikte etkinlik, verimlilik ve uzmanlaşma iddiaları ile gelir idaresinin kısmi özerk denebilecek bir yapıya kavuşturulduğunu, diğer birimlerde ise yenileme ve uzmanlaşma iddiaları ile yapılan tüm düzenlemelerde mevcut yapı ve çalışanların adeta yok sayıldığına dikkat çekilerek, yasanın çıkmasıyla birlikte çalışanların eski-yeni diyerek bölündüğü belirtildi.

Açıklamada sıralanan talepler şunlardı:

–Uygulamaya konulan rıza dışı rotasyon durdurulmalı, çalışanları ayrıştıran uygulamalardan vazgeçilmeli, çalışma süresi gözetilmeden çalışanların talepleri doğrultusunda tayin olmalarının önü açılmalı.

–Ek ödemeler maaşa dahil edilmeli ve emeklilik yaşı dolanların gelecek kaygısı taşımadan emekli olmalarına olanak sağlanmalı.

–İstanbul'daki çalışma koşulları dikkate alınarak fazla mesai ücreti en üst tavan dan bütün çalışanlara eşit olarak verilmeli.

–Eşit işe eşit ücret talebimiz dikkate alınmalı.

–Yardımcı hizmetler sınıfındaki çalışanlar için görevde yükselme sınavları açılmalı.

–Eski-yeni uzman olan-olmayan, yeterlilikten gelen-özel sınavla atanan ayrımı yapılmadan bütün çalışanları kapsayan anlayışın yerleşmesi için ivedi adımlar atılmalı."

Yaşanan sorunların çözümü için olumlu adımlar atılmaması halinde fiili ve meşru mücadele alanında ve hukuksal alanda gerekeni yapacaklarını belirten BES üyeleri, 23 Mayıs'ta yapılacak grevde tüm kamu çalışanlarıyla birlikte taleplerini haykıracaklarını belirtti. 23 Mayıs'taki grevin ilk adımını burada attıklarını belirten emekçiler, hep birlikte halay çektiler. □

KAMU EMEKÇİLERİ ZAMLARA KARŞI ÖFKELİ

Hükümetin açıklamış olduğu 2012 yılı için 3+3 ve 2013 yılı için 2+3 maaş zammına öfkelenen emekçiler alanlarda. Antep'te Kamu Emekçileri Sendikası (KESK) Yeşilsu Parkı'nda 17 Mayıs günü saat 18.30'da bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylem "Hükümet Yasamı Al Başına Çal", "Yandaş Sendika Olmayacağız", "Se-falete Teslim Olmayacağız", "Toplu Sözleşme Hakkımız Grev Silahımız", "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganları ile başladı.

Basın açıklamasında hayatın her alanında bütün temel ihtiyaçlarımıza hemen her gün zamlar yapıldığına dikkat çekildi. Bu hayat pahalılığı içerisinde yaşamaya terk edilmiş emekçilere sunulan maaş zamları ile taleplerinin hiçe sayılarak kendileri ile dalga geçildiği vurgulandı. Emekçiler, bu teklifi asla kabul etmeyeceklerini, toplu sözleşme sürecine ilişkin başlattıkları kamu emekçilerinin asgari talepleri içeren imza kampanyasında topladıkları imzaları Ankara'ya göndereceklerini duyurdular.

Çalışma yaşamını ilgilendiren bütün konuların görüşüleceği, her sendikanın kendi üyeleri adına toplu sözleşme imzalayacağı, anayasal hakları olan grevi teminat altına alan bir düzenleme istediklerini vurgulayan emekçiler; kamuda sözleşmeli, taşeron vb. isimler altında, farklı statülerdeki güvencesiz çalışmaya son verilmesi ve tüm çalışmaların güvenceli işe kavuşturulması, eşit işe eşit ücret ödenmesi, kadın kamu emekçilerine -başta görevde yükselme ve unvan değişiklikleri olmak üzere- çalışma yaşamında uygulanan negatif ayrımcılığın kaldırılması, baskı ve şiddete son verilmesi taleplerini dile getirdiler.

Diğer sendikalara seslenilerek ortak bir tutum sergilemeye davet edilirken, sendika üyesi olsun ya da olmasın, bütün kamu emekçilerini toplu sözleşme taleplerine sahip çıkmaya ve kendileri ile dalga geçen hükümete en güçlü yanıtı vermek için, 23 Mayıs 2012 tarihinde grev haklarını kullanmaya davet ettiler.

Mücadele Birliği / Antep

SAĞLIK EMEKÇİLERİ ERSİN ASLAN'I UNUTTURMAYACAK

Türk Tabipler Birliği, Dr. Ersin Arslan'ın çalıştığı hastanede öldürülmesine karşı her Salı günü bütün hastane önlerinde yapmayı planladıkları "Dr. Ersin Arslan'ı Unutmayacağız, Unutturmayacağız, Taleplerimizin Takipçisi Olacağız" eylemlerinden birini İstanbul Çapa Tıp Fakültesinde gerçekleştirdi.

8 Mayıs Salı günü 12.45'te doktor, hemşire ve taşeron işçiler tarafından yapılan eylem, Dr. Ersin Arslan için saygı duruşuyla başladı. Sağlık emekçileri, amaçlarının sağlık çalışanlarına yönelik şiddetin son bulması için hükümetin getirdiği sağlık sisteminde performansa dayalı uygulamalardan vazgeçilmesi olduğunu söylediler. Performansa dayalı sistem nedeniyle vatandaşa nitelikli sağlık hizmeti verilemediğini, sağlık emekçilerinin halkla karşı karşıya getirildiğini söylediler. Sağlık emekçileri, talepleri gerçekleşene kadar Salı eylemlerine devam edeceklerini belirttiler.

Sağlık emekçileri 15 Mayıs günü de saat 13.00'te Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi bahçesinde toplandılar ve Dr. Ersin Arslan'ın öldürülmesini oturma eylemiyle protesto ettiler.

İstanbul Tabip Odası Başkanı Prof. Dr. Taner Gören burada yaptığı açıklamada, "Bu toplumsal sorunun, sağlık ortamında şiddet olgusunun ortadan kaldırılabilmesi için sorunun

başlangıcına, kaynağına gitmek zorunludur. Radikal kararlar alınması, kararlı bir tutum takınılması ve hekimlerle sağlık çalışanlarının sahihsiz olmadığının gösterilmesi öncelikli adım olmak zorundadır. Sağlık Bakanlığı'nı bu konuda bir kez daha acilen göreve davet ediyoruz. Hekimlerin ve sağlık çalışanlarının sahihsiz olmadığının bilinmesini istiyoruz. Tabip odaları ve sağlık sendikaları başta olmak üzere, bu ülkede nitelikli bir sağlık hizmetini önceleyen herkesin bu mücadeleye katkı sunmakta olduğu bilinmelidir" dedi.

SES İzmir Şubesi üyeleri de 15 Mayıs günü Bozyaka Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde oturma eylemi yaparak Dr. Ersin Arslan'ı andı.

SES Şube Başkanı Veli Atanur burada yaptığı açıklamada, "Kimse sağlık emekçisine şiddete son diye hamasi nutuklar atmasın. Sağlık emekçilerine yönelen şiddetin sorumluları bellidir. Bu sorumlular; başta hükümet, hükümetin sağlık bakanı, IMF ve Dünya Bankasının dayattığı sağlık politikaları ve sağlıkta dönüşümü halka şirin gösterenlerdir" dedi.

Açıklamaya katılan KESK Genel Sekreteri İsmail Hakkı Tombul da hükümet ile yapılan görüşmeler hakkında bilgi verdi. Tombul, 21 Mayıs'a kadar sürecek görüşmelerden sonuç çıkmazsa 23 Mayıs'ta greve çıkacaklarını duyurdu. □

"TAŞERONA KARŞI MÜCADELE YARGILAMAZ"

Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Balcalı Hastanesi'nde çalışan Dev Sağlık-İş Sendikası'na üye sağlık işçileri, çalışma şartlarının iyileştirmesi ve taşeron çalışma sisteminin kaldırılması talebiyle eyleme geçmişlerdi. Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Balcalı Hastanesi'nde yasadışı bir şekilde ihale yapmak isteyen üniversite yönetimini protesto eden işçilere polis saldırmış ve bu işçilere "ihaleye fesat karıştırmak" gerekçesiyle dava açılmıştı. 27 taşeron sağlık işçisinin her biri için 27'şer yıl hapis cezası istenmişti.

İlk duruşması 16 Aralık 2011'de görülen davanın üçüncü duruşması 18 Mayıs günü Adana Adliyesi'nde görüldü. Sağlık işçilerinin duruşması için Dev Sağlık-İş Sendikası üyeleri duruşma öncesi bir yürüyüş yaptı. Eyleme TEDAŞ işçileri de destek verdi.

"Taşerona Karşı Mücadele Engellenemez" yazılı pankart açan Dev Sağlık-İş Sendikası üyeleri ve işten çıkarılan taşeron işçiler sloganlarla Atatürk Caddesi üzerinden Adana Adliyesi'ne yürüdüler.

Adliye önüne gelindiğinde Dev Sağlık-İş Sendikası Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu haklarını arayanların, adalet arayanların yargılandığını belirterek "İşlerine, emeklerine sahip çıktıkları için 27 taşeron işçisinin 27'şer yıla yargılanıyor olması, hakları elinden alınan herkesin sanık sandalyesine oturtulacağı en somut örneği olarak Adana'da karşımızda duruyor" dedi.

Enerji-Sen Genel Başkanı Kamil Kartal da devletin kendi hukukunu, kendi yasalarını uygulamadığını ve taşerona karşı mücadelenin yargılanamayacağını belirterek "Bu topraklardan taşeron gidip, güvenceli iş gelene kadar mücadele etmeye devam edeceğiz" dedi.

Duruşma 28 Eylül 2012 tarihine ertelendi. □

İŞLERİNE GERİ DÖNMEK İÇİN YÜRÜDÜLER

Toroslar Elektrik Dağıtım AŞ. (TEDAŞ) bünyesinde taşeron bir firmaya bağlı olarak çalışırken, maaşlarını alamadıkları için bağlı oldukları kurumu Adana Valiliği'ne şikayet ettikleri gerekçeyle işten çıkartılan işçilerin başlatmış olduğu eylemde 69. gün geride kaldı.

Demirköprü civarında bulunan TEDAŞ Müessese Müdürlüğü Hizmet Binası önünde eylem çadırı kuran ve burada aileleriyle birlikte bekleyişlerini sürdüren taşeron işçileri, yaptıkları farklı eylemlerle de seslerini duyurmaya çalışıyor.

11 Mayıs Cuma günü saat 19.00'da Atatürk Parkı'nda bir araya gelen grup, "TEDAŞ'ta Direniş Kazanacak" yazılı pankart açıp, sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti. Eylemdeki işçilere aile ve çocukları da destek verdi. Sloganlar atarak Atatürk Caddesi boyunca yürüyen işçilere, cadde üzerinde otobüs bekleyenler de alkışlarıyla destek verdi, caddede seyir halinde olan araç sürücülerini de kornalarıyla eyleme ortak oldu. Yürüyüş nedeniyle bir süre yol trafiği kapandı.

Demirköprü civarında yer alan TEDAŞ Müessese Müdürlüğü önüne ulaşan işçiler, burada aileleri tarafından alkışlarla karşılandı. Eylemciler adına konuşan Tayfun Karayaka, 69 günden bu yana eylemde olduklarını, sorunun çözümü noktasında herhangi bir somut adım atılmadığını, bugüne kadar kendilerine hiçbir ödeme yapılmadığı gibi kurum yöneticilerinin yaptığı açıklamalarla da kamuoyunu yanıltmaya çalıştığını belirtti. Karakaya, "Yasalar çok açık olmasına rağmen hala işçiler işbaşı yaptırılmadı. Hukuksuzluk ve kanunsuzluk devam ediyor. Onlar, çalışan işçilere güvencesizliği ve kuralsızlığı dayatmaya çalışıyor, biz de onlara karşı çocuklarımızın ekme kavgasını veriyoruz" dedi.

Konuşmaların ardından işçilerin 69. gününe ulaşan eylemlerini anlatan bir belgesel gösterimi yapıldı ve ardından yerel sanatçıların hazırladıkları müzik dinletisine başlandı. İşçiler coşkuyla parçalara eşlik ederek kimi zaman halay çektiler.

Mücadele Birliği/Adana

.....

"KENDİMİZE VE İŞÇİ SINIFINA GÜVENİYORUZ"

Adana TEDAŞ işçileri eylemlerinin 77. gününde yürüyüş yaparak taleplerini bir kez daha haykırdılar. Kalabalık bir kitle tarafından desteklenen eylemde "TEDAŞ'ta Direniş Kazanacak", "Biz Haklıyız Biz Kazanacağız", "TEDAŞ İşçisi Köle Değildir" "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganları atıldı.

18 Mayıs Cuma akşamı Atatürk Parkı'nda "TEDAŞ'ta Direniş Kazanacak" pankartıyla toplanan işçiler, aileleri, Enerji-Sen üyeleri, üniversite öğrencileri, Mücadele Birliği, Kızılbayrak, TKP, ÖDP ve ESP temsilcileri sloganlarla TEDAŞ önüne yürüdüler.

TEDAŞ önüne gelindiğinde Enerji Sen Genel Başkanı Kamil Kartal, 76 gündür kendileri ve çocuklarının geleceğini savunmak için burada olduklarını ve sorunun çözümü için Adana Valisi ile de görüştiklerini fakat "Bu memlekette yasalar var, gidin hakkınızı arayın" cevabını aldıklarını hatırlatarak, sendikası işyerine sendika girince örnek teşkil edeceğinden örgütlenmenin önünü kesmek istediklerini belirtti. Yasal ve fiili sonuçları ne olursa olun mücadeleye devam edeceklerini ifade eden Kartal, bu memleketi yönetenlerin, işçilerin yılacağı sandıklarını fakat işçilerin sonuna kadar direneceğini belirterek "Biz yaşamımızda iki şeye güvendik; kendi gücümüze ve işçi sınıfına. Mahmut Nimet Dalkır artık inat etmemelidir. Mamut Nimet Dalkır 'ya ben giderim ya işçiler gidecek' demştir. Bu iş yerinin sahibi işçilerdir. Gidecek biri varsa o da Mahmut Nimet Dalkır'dır" diyerek sözlerini tamamladı.

Dev Sağlık-İş Sendikası Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu ise işçilere emekçilere insanlık dışı çalışma ve açlık sınırında yaşamın reva görüldüğünü; insanlık düşmanı bir sistem olan taşeron çalışma tamamen ortadan kalkıncaya kadar mücadele edeceklerini belirterek ortak bir mücadele yürütülmesi gerektiğini vurguladı. Birlikte mücadele edildiğinde nasıl Adana'da Balcalı ve Numune işçileri kazanmışsa burada da TEDAŞ işçilerinin kazanacağını belirtti. Çerkezoğlu "Direniş ekmeğimizdir, direniş özgürlüğümüzdür. Direnişinizi selamlıyorum" diyerek sözlerini tamamladı.

Eylemin ardından işçiler işyeri önündeki çadırdan ayrılmayarak birlikte geceyi çadırdaki sohbet ederek geçirdiler.

Mücadele Birliği/Adana

.....

HEY TEKSTİL İŞÇİLERİ AKP ÖNÜNDE

Şubat ayından beri işten atıldıkları için eylemde olan Hey Tekstil işçileri, 18 Mayıs günü AKP önünde oturma eylemi gerçekleştirdi. Birikmiş ücretleri ve tazminatları için aylardır Hey Tekstil ve Li Fung fabrikaları önünde eylemde olan işçiler, haklarını almak için her yolu deneyeceklerini söylüyor.

Öğle saatlerinde AKP İl Binası önünde oturma eylemi gerçekleştiren Hey Tekstil işçileri, siyah bantlar ve dövizler taşıdılar. Mayıs ayının ilk günlerinde "hayali ihracat yaptıkları" için patronlarından Süreyya Bektaş'ın tutuklanmasının ardından, Aynur Bektaş da yurt dışına çıkmıştı. Şu anda haklarını alabilmek için muhatap alabilecekleri patronları olmadığını söyleyen Hey Tekstil işçileri, konunun muhatabının iktidar partisi AKP olduğunu söylüyorlar.

İşçiler AKP'lilerin Aynur Bektaş'la sıkı bağlar içinde olduklarını ve bir cevap almadan buradan ayrılmayacaklarını söylüyorlar. Saatler sonra AKP il başkan yardımcısı Ömer Seyfi Aktülün işçilerin yanına gelip işçilerle görüşmek istedi. Bir grup işçi temsilcisiyle görüşen Aktülün, haftaya kadar bu sorunu haledeceklerini, Aynur Bektaş'ı arayıp tazminat ve diğer haklarının verileceği sözü verildi. Bazı işçiler duruma tepki göstererek "geçen hafta da aynısını demişlerdi" dediler. Oturma eylemini sonlandıran işçiler mücadelelerinin bitmeyeceğini söylediler. □

EĞİTİMCİLER TUTSAK MESLEKTAŞLARI İÇİN YÜRÜDÜ

Eğitim-Sen'li emekçiler, bu hafta da tutsak edilen meslektaşları için yürüdüler. 15 Mayıs akşamı saat 18.30'da Şişli'deki Eğitim-Sen 3 No'lu Şube önünde toplanan öğretmenler, "Mehmet Ali Öğretmen ve KESK'li Tut-

saklar Serbest Bırakılsın" diyerek AKP önüne yürüdüler.

"Örgütlü Olmak Suç Değildir, Mehmet Ali Öğretmen ve KESK'li Tutsaklar Serbest Bırakılsın. KESK İstanbul Şubeler Platformu" pankartı ile toplanan emekçiler, sloganlarla Şişli AKP önüne yürümeye başladılar.

AKP önüne geldiklerinde yaptıkları basın açıklamasında Eğitim Sen 7.Dönem Tunceli Şube Başkanlığını yapmış, halen Eğitim Sen 3 No'lu Şube üyesi, Maçka Akif Tuncel Anadolu Teknik Meslek Lisesi öğretmeni olan Mehmet Ali Aslan'ın 19 Ekim'den beri Adıyaman E Tipi Cezaevi'nde tutsak olduğunu söyleyen emekçiler, onun 1 Mayıs 2011 kutlamalarına katılmak, KESK'li tutsakların serbest bırakılmasını talep etmek, "Her türden asimilasyona hayır, zorunlu din dersi kaldırılınsın" konulu açık hava toplantısına katılmakla suçlandığını söyledi.

"AKP iktidarının emekçi düşmanlığı Mehmet Ali Aslan'ın tutukluluğuyla sınırlı değildir. 1 Mayıs 2012'nin hemen öncesinde Çorum'da Eğitim Sen'li Halil Top gözaltına alınarak tutuklanmıştır. KESK Genel Başkanımızın dahil olduğu 25 üye ve yöneticimiz hakkında 6'şar yıl ceza verilmektedir. Çeşitli cezaevlerinde KESK'e bağlı sendikacıların üye ve yöneticilerinden 39 arkadaşımız tutuklu bulunmaktadır" denilen basın açıklamasında bugüne kadar kazandıkları tüm hakları bedel ödeyerek, mücadele ederek kazandıklarını söyleyen emekçiler, haklarının ellerinden alınmasına, basit gerekçelerle tutuklamaların kendilerini yıldıramayacağını söylediler.

Emekçiler eylemlerini: "Bugün kamu emekçisine sefalet ücretini layık gören anlayış, doktoru bıçaklanarak öldürülen, öğretmeni dövülüp küçük düşürülmek istenen, memuru yoğun iş yükü altında kalp krizi geçirip ölürken tüm bunlara seyirci kalabilmekte, hatta neredeyse bütün bunlardan ötürü onları sorumlu tutabilmektedir. Ülke-
miz adeta bir yangın yerine dönmüşken, insanlarımızın en temel hakta olan yaşam hakkı ellerinden alınmışken, eğitim, sağlık piyasalaştırılırken bizler; bütün bunlara karşı sözümüzü söyleyeceğiz, mücadelemize devam edeceğiz" diyerek sonlandırdılar ve Mehmet Ali Aslan öğretmenin derhal serbest bırakılmasını isteyerek 17 Mayıs'ta görülecek olan duruşmasına katılım çağrısı yaptılar.

İŞ KAZASI DEĞİL CİNAYET

20 Mayıs Pazar günü iş cinayetlerinde yaşamlarını yitiren işçilerin aileleri, Taksim tramvay durağında bir saat nöbet tutma eylemi yaptı. Aileler, iş cinayetlerinin son bulması ve seslerinin duyulması için her pazar vicdan nöbeti tutacaklarını açıkladılar.

İş cinayetlerinde yakınlarını kaybedenlerin yakınlarının yaptığı eylemde Davutpaşa, OSTİM, BEDAŞ, Sultanbeyli, Van-Bayram O-

tel, Marmaray, Esenyurt'ta yakınlarını kaybedenler adına açıklama-yı Sinem Emir okudu.

Sinem Emir, her gün 5 ila 8 işçinin yaşamını yitirdiğine dikkat çekerek, "Geride kalanlara 'kan parası' adı altında para verilir, mevzu biter. Hayır bitmeyecek. İzin vermeyeceğiz. Bütün sorumluların yargılanması için ellerimiz yakanızda olacak" diye konuştu.

Aileler Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelerek "Biz bu ihmali de, iş cinayetlerini de gördük. Tarih işçiler için acı tarafla devam ediyor", "İş kazası değil bu bir cinayet" pankart ve dövizleri taşıyarak "Sorumlular belli, hesap sorulsun" sloganı attılar.

Aileler adına basın açıklamasını Van Depreminde Bayram Otel enkazında ölen DHA muhabiri Cem Emir'in kız kardeşi Sinem Emir okudu ve patronlar yeterli önlem almadığı için her gün 5 ila 8 kişinin iş cinayetinde yaşamını yitirdiği söyledi. "Sorumluların cezalandırılması konusunda devlet yetkililerini, resmi görevlileri anlamamız mümkün değil. Birlikte raporları ve yasal mevzuatlar ortada iken karşımıza üst makamların yargılamaya izin vermemesini kabul edemiyoruz. Biz de artık söz bitti diyoruz.

Vicdan sahibi herkes bu gerçeği görmeli. İş cinayetlerine 'Dur' diyebilmek için bu haftadan itibaren vicdan nöbetlerine başlıyoruz" dedi.

Davuşpaşa patlamasında yakınına kaybeden Hakkı Güleş, patlamanın sorumlularının yargılanması için 5 yıldır mücadele ettiklerini anımsatarak, "Sesimizi kimse duymuyor. İş cinayetlerinin sona ermesi için çığlıklarımızı yükseltmeye devam edeceğiz. Biz insanlar ölmesin dedikçe AKP insanlar 'ölsün' diyor" diye konuştu. Ailelerin gönüllü hukuk danışmanlığını yapan Avukat Erbay Yücek da "Bu tip davalarda yargılanması gerekenler, hükümet, çalışma bakanlığı ve işverendir. Ancak hiçbiri yargılanmıyor. Adalet nöbetine duyarlı kurum ve kişiler destek vermelidir" dedi.

ZAFER BİLLUR TUZ İŞÇİLERİNİN OLACAK

Mücadele Birliği Platformu olarak eylemlerinin 131. gününde olan Billur Tuz işçilerini ziyaret ettik.

11 Mayıs Cuma günü saat 10.30'da Organize Sanayi girişinden "Billur Tuz İşçisi Yalnız Değildir", "Zafer Savaşan İşçilerin Olacak", "Sendika Hakkımız Engellenmez", "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Bütün İktidar Emegün Olacak" sloganlarıyla fabrika önüne geldik, işçiler de bizleri sloganlara eşlik ederek karşıladı.

Ziyaretimizde geline son süreç üzerine sohbet ettik, geçen 1 Mayıs ile ilgili fikirlerini aldık. Bir işçi, İzmir'de 1 Mayıs kortejlerinin bir kolunun en önünde yürüdüklerini ve alana girdiklerinde herkes tarafından alkışlarla ıslıklarla sloganlarla karşılandıklarını söyledi. 1 Mayıs coşkusu ile eylemlerine daha da sıkı sarıldıklarını söyleyen işçiler, fabrika karşısına astıkları pankartlara "Zafer İnanan Billur Tuz İşçilerinin Olacak/Yaşasın Billur Tuz Direnişimiz/Tek Gıda-İş Sendikası" pankartını da eklediler.

Mücadele Birliği/İzmir

ALİBEYKÖY'DE BİR ANNELER GÜNÜ

Pir Sultan Abdal Derneği Eyüp Şubesi Alibeyköy Cemevi, 13 Mayıs günü, "Anneler Günü" dolayısıyla bir etkinlik düzenledi. Kadın Komisyonu ve Kültür Komisyonu'nun düzenlediği saat 17.00'de başlayan etkinliğe, her yaşta Alevi kadınlar, çocuklar, gençler ve yaşlılar katıldı.

Açılış konuşmasını yapan Cemevi başkanı Hüseyin Adıgüzel, "Bizi biz yapan, gücümüze güç katan bütün annelerin anneler gününü kutluyor, sevgi ve saygıyla selamlıyorum" dedi ve Alevi Bektaşî kültüründe kadına verilen önem ve değeri, kadının yerini anlattı. "Ana doğurandır, esirgeyendir, bağışlayandır. Ananın yeri tanrı ile eşdeğerdir" dedi, kadınlarla ilgili deyişler, şiirler, okudu ve günümüzde kadına yönelik şiddeti kınadı. Konuşmasına Cumartesi Anneleri ve tüm anneleri kutlayarak son verdi.

Kadın komisyonunun, okudukları şiirlerin ardından Ayfer Vardar sahneye geldi. Ayfer Vardar elinde bağlaması, türkü ve deyişleriyle tüm salonu bir anda etkisi altına aldı. Hep birlikte söylenen türkülerin ardından Hasan Ocak'ın annesi ve kızkardeşi kürsüye davet edildi. Kızkardeşi Maside Ocak, "herkesi Cumartesi Anneleri'nin onurlu duruşuyla selamlıyoruz" diyerek başladı konuşmasına ve kardeşinin 21 Mart 1995'te gözaltına alındığını ve 25 Mayıs 1998 günü bedeni bulunduğu cenaze töreni yapıldığını anlattı ve "Biz Hasan'ın bu ülkede kaybedilen son insan olmasını istedik" dedi. Cumartesi Annelerinin

eylemlerine de değinen Maside Ocak, 210 haftadır Galatasaray Lisesi önünde olduklarını ve yaşadıkları saldırıları vs. anlattı; "Biz gençliğimizi, dinçliğimizi orada bıraktık. Ama bu ülkede gözaltında kayıpları durdurduk" dedi. 17-31 Mayıs'ın Gözaltında Kayıplar Haftası olduğunu hatırlatan Ocak, "sizin desteğinizi de yanımızda görmek istiyoruz, soluğunuzu yanımızda duymak istiyoruz. Sizler de orada durursanız, sorumlular yargılanabilecektir" dedi ve 17 Mayıs günü "Bin operasyon yapmak"la övünen ve tatil gibi bir cezayla ödüllendirilen tüm katliamların, kayıpların sorumlusu Mehmet Ağar'ın cezaevinin önüne giderek protesto eylemi yapacaklarını duyurdu.

Anne Emine Ocak ise oğlunu ararken yaşadıklarından, oğlunun resminin yırtılıp çöpe atılışından vb. bahsederken göz yaşlarını tutamadı. Cemevi başkanı Hüseyin Adıgüzel anamızı "yılın annesi" plaketiyle ödüllendirdi. Duygusal anların ardından yine Kadın Komisyonu adına Berna Kızıl bir "ana" şiiri okuyarak sahneyi Devnim Tiyatro Atölyesi'ne bıraktı.

Daha evvel 21 Nisan'da sergiledikleri kadın oyunu "Itza'nın Doğuşu"nu bir kez de anneler günü için sergileyen Devnim oyuncularını, kısa sürede izleyicilerle bütünleştirdi. Eylemde bir işçi olan Leyla ile binlerce yıldır kadınların göz yaşları ile beslenen tanrıçaların temsilcisi Itza'nın tanışmaları ve bu sırada binlerce yıldır acı çeken, yargılanan, katledilen kadınların öyküleri izlendi. □

PUŞİ KİMLİKTİR ÖZGÜRLÜKTÜR

Galatasaray Üniversitesi öğrencisi Cihan Kırmızıgül'ün 11 yıl 3 ay hapis cezası alması üzerine binler, Taksim Meydanı'nda toplanıp kararı protesto etti.

11 Mayıs akşamı kararı protesto eden bini aşkın kişi, Taksim Tramvay Durağı'nda buluşarak "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Kavga Bitmedi, Daha Yeni Başlıyor", "Cihan'a Özgürlük" sloganları attı.

Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma İnisyatifi ve Milyonlar Adalet İstiyor İnisyatifi'nin çağrısıyla saat 19.00'da Taksim Tramvay Durağında başlayan yürüyüş, Galatasaray Meydanı'nda son buldu.

Galatasaray Üniversitesi Araştırma Görevlisi Mehmet Karlı yaptığı basın açıklamasında, mahkemenin Hrant Dink davasına da baktığını o davada örgüt bulamayan mahkeme heyetinin tek başına yargılanan Cihan'ı örgütle ilişkilendirdiğini ve Cihan'a toplam 11 yıl 3 ay hapis cezası verdiğini vurguladı. Karlı, "Korkmayacağız, durmayacağız, hakikat için, adalet için ve özgürlük için mücadeleye devam edeceğiz. Baskı politikasının hedefi olmuş herkesle dayanışma içinde yürüyüşümüze devam edeceğiz. Bu yürüyüş özgürlük yürüyüşü. Bu yürüyüş adalet yürüyüşü. Onlar 'puşi suç delili' diyor. Biz 'puşi kimliktir, puşi özgürlüktür' diyoruz. Onlar, '11 sene 3 ay mahkumiyet' diyor. Biz, 'Yıkılsın Hücreler Tutsaklara Özgürlük' diyoruz" dedi. □

KAYIPLAR HAFTASI

17-31 Mayıs Uluslararası Gözaltında Kayıplar Haftası'nın ilk gününde İHD ve kayıp yakınları, Çağlayan'daki İstanbul Adalet Sarayı önünde eylem yaptılar. "Devlet adına bin gizli operasyon yaptım" diyen Mehmet Ağar'a 2 yıl hapis cezası verilmesine ilişkin olarak bu haftanın başlığını "1000=2 Adaletiniz Bu mu?" olarak belirlediler. Temsili olarak bir terazi dikilen eylemde dönemin Adalet Bakanı Mehmet Ağar'a 2 yıl hapis cezası verilmesini protesto ettiler.

"Bizler 17-31 Mayıs Uluslararası Gözaltında Kayıplar Haftası'nda devletin Avrupa'nın en büyük adalet sarayı olarak övüldüğü burada, bir dönem gözaltına alınan, işkencelerden geçirilen ve katledilen kayıplarımızdan sorumlu olan Mehmet Ağar'a 2 yıl ceza verilmesini protesto ediyoruz" denildi.

Eylemde kayıp yakınları Hasan Ocak'ın ağabeyi Ali Ocak, Cemil Kırbayır'ın ağabeyi Mikail Kırbayır, Rıdvan Karakoç'un kardeşi Hasan Karakoç, Kenan Bilgin'in ağabeyi İrfan Bilgin, Yusuf Erişti'nin kardeşi Zehra Erişti Ahmet Kaya'nın akrabası Emine Kaya, Kasım Alpsoy'un eşi Erdoğan Alpsoy söz alarak yakınlarını bulabilmek ve sorumluların cezalandırılması için verdikleri mücadeleyi aktardılar.

İHD Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına da Hasan Ocak'ın kızkardeşi Maside Ocak konuştu. 17 yıldır kayıp yakınlarının Mehmet Ağar'ın yargılanması için mücadele verdiğini belirten Ocak "İnsanları öldüren mekanizmanın kurucusu, emir vericisi olduğu mahkemece tespit edilen Ağar'ın 2 yıl, bir F tipi cezaevinde değil kendi seçtiği bir cezaevinde kalacağına" dikkat çekti.

Kayıp yakınları evletin adaletinin olmadığını bir kez daha gördüklerini belirterek devletin "gizli tank"lar bularak bu olayların üstünü örtme çabasını da protesto ettiklerini ve kayıp olan yakınları bulununcaya kadar bu mücadeleyi sürdürmeye devam edeceklerini ifade ettiler.

İnsan hakları savunucuları ve kayıp yakınları "Hukuksuzluktaki ısrarınız bizi yıldıramayacak Ağar Kayıplarımız Nerede?"

diye sormak için 27 Mayıs 2012 tarihinde Ağar'ın kaldığı Aydın Yenipazar Cezaevi önünde olacaklarını açıklayarak eylemi sonlandırdılar.

Gözaltında Kayıplara Karşı Uluslararası Komite Türkiye Seksiyonu'da 17 Mayıs günü Galatasaray Meydanı'nda gözaltında kaybedilenlerin fotoğraflarıyla bir basın açıklaması

gerçekleştirerek Mehmet Ağar'a verilen 2 yıllık ceza protesto edildi.

21 Mart 1995'te gözaltına alınan, ailesi ve arkadaşları tarafından sorulduğunda polisin "Bizde yok" dediği Hasan Ocak'ın 58 gün sonra, parmak izi alınmak için ellerinin boyalı olduğu, ayakkabı bağlarının, kemerinin ve kolumdaki saatinin olmadığı ve derin işkence izlerinin olduğu cansız bedeninin bulunduğu hatırlatılan açıklamada, devletin gözaltında kayıplara karşı cezasızlık politikasını sürdürdüğü ve "Bin operasyon yaptım" diyen 3 bin köyü yakıp boşaltan, binlerce faili meçhul, yüzlerce insanın gözaltında kaybedilmesinden sorumlu olan Mehmet Ağar'a 5 yıl ceza verilip otel konforundaki bir cezaevinde 2 yıl kalacağına dikkat çekildi.

Eylemde Hasan Ocak'ın ağabeyi Ali Ocak, devletin 17 yıldır taleplerini görmezden geldiğini, Ergenekon davasıyla gizli tanık ifadelerinin gündeme getirildiğini hatırlatarak, yalan beyanlarla kayıpların üzerinin örtülmeye çalışıldığını, hilelerle insanların vicdanlarının karartılmaya, toplumun kandırılmaya çalışıldığını ve buna karşı dikkatli olunması gerektiğini belirtti.

Hüseyin Toraman'ın annesi Hatice Toraman ise 20 yıldır oğlunu aradığını, bir mezarının bile olmadığını hatırlatarak, Hüseyin Toraman'ın gözaltına alındığına şahitlik yapmak isteyenlerin tehdit edildiklerini açıkladı ve "Oğlum nereye attılar? 20 senedir arıyorum. Bu katil devlet kulaklarını kapatmış, duymak istemiyor. Benim oğlum Demirel zamanında kayboldu, Mehmet Ağar da görevdeydi, Mehmet Ağar suçludur, baş katildir"

dedi.

Mehmet Ağar'a verilen cezaya tepki gösteren Toraman "Ama adama o kadar güzel göstermelik ceza verdiler ki... O benim oğlum gibi nicelerinin canına kıydı. Şimdi onu besleyecekler. İnsan öldüren insan 2 sene mi cezasını çekiyor. Bu adaletsiz devlete senelerce kin kusuyorum, nefret ediyorum" dedi.

Devlet yetkilileri ve Başbakan'ın adaletten bahsetmelerine de tepkisini dile getiren Toraman "Bu devlet katilleri niye bulmuyor. Katil devlet" diyerek sözlerini tamamladı.

19 Mayıs günü Galatasaray Lisesi önünde 373. oturma eylemlerini gerçekleştiren Cumartesi Anneleri, Rıdvan Karakoç ve Hasan Ocak'ın failerini sordular.

Basın açıklamasını okuyan Işıl Kurt, 373. buluşmalarında Rıdvan Karakoç davasına dik-

kat çektiklerini, Rıdvan Karakoç polis tarafından arandığı için eve gelemediğini, ailesi ile telefonla haberleşebildiğini söyledi. Gazi Mahallesi'nde ailesinin evinde kalan Rıdvan Karakoç'un evinin polisler tarafından defalarca basıldığını, "Rıdvan'ı bize getirin, yoksa gördüğümüz yerde öldürürüz" diye tehdit edildiklerini altını çizen Kurt sözlerini şöyle sürdürdü: "Rıdvan Karakoç, ailesini en son 20 Şubat 1995'te aradı. O tarihten sonra bir daha kendisinden haber alınmadı. Ardından polislerin ev basması ve tehditleri kesildi. Ailesi Savcılık ve Adli Tıp Kurumu başta olmak üzere tüm mercilere başvurdu. Her yerde Rıdvan'ın gözaltına alındığı inkar edildi. Ailesi onu ararken Rıdvan'ın telle boğularak öldürülmüş bedeni Beykoz'da ormanlık bir alana atılmıştı. Bulduğunda ayakkabı bağcıkları, kemeri yoktu, parmak izi alındığı için parmak uçları mürekkepleydi. Elektrik işkencesinden tırnakları morarmış, filistin askısından koltukaltları yırtılmıştı. Vücudu sigara yanıkları ile doluydu. Tüm bulgulara rağmen Rıdvan'ın işkenceyle öldürüldüğünü kanıtlamasına rağmen 'teröristlerin kendi aralarında çıkan çatışmada öldü' diye lanse edildi" dedi. □

KAYPAKKAYA VE MAYIS SAVAŞÇILARI ANILDI

İstanbul: İbrahim Kaypakkaya, ve Diyarbakır Dörtler'i Ferhat Kutay, Eşref Anyık, Mahmut Zengin, Necmi Öner ile Armenak Bakırcıyan (Orhan Bakır) ve Haki Karer, ölümlerinin yıldönümünde 78'liler Girişim tarafından İbrahim Kaypakkaya'nın okuduğu okul önünde anıldı.

18 Mayıs günü saat 12.30'da Çapa Anadolu Öğretmen Lisesi (Eski Çapa Yüksek Öğretmen Okulu) önünde 78'liler Girişimi adına basın açıklamasını Yunus Bircan okudu. 18 Mayıs 1973 yılında gördüğü işkence sonucunda ölümsüzleşen Kaypakkaya'nın ölümünden 9 yıl sonra 1982 yılında Diyarbakır Cezaevi'nde Kürt halkının özverili devrimcileri Ferhat Kutay, Eşref Anyık, Mahmut Zengin ve Necmi Öner'in bedenlerini ateşe verdiklerini hatırlattı.

Yine 18 Mayıs 1978 günü Kürt özgürlük hareketinin emekçi kişilerinden olan ve aslında Türk olan enternasyonal devrimci Haki Karer'in Antep'te pusuya düşürüldüğünü ve İbrahim Kaypakkaya ile aynı günde ölümsüzleştiğini belirtti.

Bircan, Armenak Bakırcıyan'ın anılması gereken bir başka enternasyonalist devrimci olduğunu, 1978'de Elazığ Karakoçan'da 13 Mayıs günü henüz yirmili yaşlarında iken bir eylem sırasında ölümsüzleştiğini belirtti.

Bircan "İbrahim Kaypakkaya'yı unutmayalım, saygıyla, sevgiyle hatırlayalım. Ferhatlar'ın bugünleri de ısıtan ateşini karalım, su dökmeyelim ve onları sevgiyle ve saygıyla analım. 18 Mayıs 1977'de bir provokatör tarafından katledilen enternasyonalist savaşçı Haki Karer'i sevgi ve saygıyla analım, ihaneti ise unutmayalım. Orhan Bakır/Armenak Bakırcıyan'ı bu enternasyonalist devrimciyi ve Ermeni kardeşliğini hep hatırlayalım. Tümümün aziz hatıraları önünde saygıyla ve sevgiyle eğilelim" diyerek sözlerini tamamladı.

19 Mayıs akşamı ise Taksim'de anma vardı. Taksim Tünel'de bir araya gelen yüzlerce kişi, ellerinde Kaypakkaya'nın Denizlerin, Sinanların,

Mahirler'in Haki Karer ve Hasan Ocak'ın resimlerini taşıdı. Toplanma anından itibaren sloganlar atıldı.

Eylem Kaypakkaya'nın ölümsüzleşmesinin 39. yıldönümü nedeniyle Partizan, HDK İstanbul Kongresi, Alınteri, Yeni Dünya İçin Çağrı, Devrimci Hareket, Munzur Çevre Derneği, Munzur Kültür Derneği, Alibeyköy Dersimliler Derneği, Dersim Gazetesi, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik, Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri, YDK, YDG, Kızılbaş Dergisi, Nor Zartong, 2 Eylül Kültür ve Dayanışma Derneği, Gülsuyu-Gülensu Dayanışma Derneği, Yeni Dünya Gençliği, Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu tarafından Mayıs ayında

ölümsüzleşen devrim savaşçılarını anma çağrısıyla düzenlenirken Mücadele Birliği Platformu ve birçok kurum da destek verdi.

Taksim Meydanı'na ulaşıldığında yürüyüş çağrısını yapan kurumlar adına basın açıklamasını Havalı Mengi yaptı.

Mengi, devletin bugün de baskıya, şiddete, imhaya ve savaşa dayanan politikalarını ve uygulamalarını sürdürürken bir yandan da "yeni anayasa", "demokratikleşme" söylemleriyle halkları beklentiye sokmaya çalıştığını söyledi.

Roboski'de 34 gencin katledilmesinin sorumlularının açığa çıkarılmadığını, bir yandan her gün yeni ölüm haberlerinin alındığını, en ufak bir hak ve özgürlük, barış talebine tahammül edilemeyerek öğrencilerin, yazarların, avukatların, siyasetçilerin, aydınların tutuklandığını, tecrit ve işkenceye tabi tutulduğunu hatırlatan Mengi, "Devletin hiçbir saldırısı ve tehdidi bizlerin katliamlara maruz bırakılan halkımızı, devrimcileri ve gençlik önderlerini anmamızı engelleyemez. Bu anlayışla bir kez daha Kızılder'e de katledilişlerinin 40. yılında Mahir Çayan'la birlikte katledilen ON'ları, idam edilerek katledilişlerinin 40. yıldönümünde Deniz'leri, katledilişinin 39. yılında İbrahim Kaypakkaya'yı, Sinan Cemgil ve arkadaşlarını, Dörtler'i, Haki Karer ve Hasan Ocak'ı saygıyla anıyoruz. ... Devrimcileri anmak ve sahiplenmek onurdur! Yaşasın devrimci dayanışma" diyerek sözlerini tamamladı.

Açıklamanın Kürtçe olarak okunmasının ardından HDK adına Mukaddes Erdoğan Çelik "71 devrimci mirası hepimizin ortak mirasıdır, ortak devrimci damarlarımızdır. ... Onlar baş eğmediler, geri dönmediler. Tüm dünya halklarının çıkarlarından başka da çıkarları yoktu" dedi.

Partizan adına söz alan Semal Gül ise "Devletin hiçbir saldırısı ve tehdidi bizlerin katliamlara maruz bırakılan halkımızı, önderlerimizi, sahiplenip ve anmamızı engelleyemez. Devrim ve

komünizm mücadelesinde ölümsüzleşen şehitlerimizi bir kez daha anıyoruz” dedi.

Konuşmaların ardından atılan sloganlarla eylem sona erdi.

20 Mayıs günü Taksim Tünel Meydanı'nda “İbrahim Kaypakkaya'yı Savunmak Onurdur” diyerek Demokratik Haklar Federasyonu tarafından bir anma eylemi daha yapıldı. Sloganlar eşliğinde yapılan yürüyüşün ardından Taksim Meydanı'nda basın açıklaması yapıldı.

Açıklamada “İbrahim Kaypakkaya'yı savunmak suç değildir. Kaypakkaya'yı savunmak Suriye'de, İran'da ve dünyanın her tarafında emperyalist işgale ve ilhaklara karşı mücadele etmektir. Kürtlerin, Alevilerin ve diğer ezilen kesimlerin hak mücadelelerini ilerletmek demektir” denildi.

Eyleme Mücadele Birliği, ADHK, EHP, BDSP, Devrimci Hareket destek verdi. Basın açıklamasından sonra destekleyen kurumlar adına da kısa konuşmalar yapıldı. Sloganların ardından eylem sona erdi.

İzmir: 18 Mayıs Cuma günü Yakınlarını Kaybeden Ailelerle Yardımlaşma, Dayanışma ve Kültür Derneği (YAK-DER) ve Partizan tarafından bir anma yürüyüşü gerçekleştirildi. Anma 18 Mayıs 1973 yılında işkencede katledilen İbrahim Kaypakkaya ve Kürt halkının özgürlük savaşında ölümsüzleşenler için yapıldı.

Saat 18.00'de Basmane Meydanı'nda toplanılan anmada “İbrahim Kaypakkaya'yı Unutmadık” pankartının yanı sıra “Agire Bedane We Buye Ronahiya Gele Kurd”, “Hun Bun Kulilken Meha Gulane”, “Hun Bun Sterken Şeven Tari” yazılı, ölümsüzleşen savaşçıların fotoğrafı bulunan pankartlar taşındı. Kitle Basmane'den Eski Sümerbank önüne yolun tek şeridini trafiğe kapatarak yürüdü.

Eski Sümerbank önüne gelindiğinde tüm özgürlük ve devrim savaşçıları için saygı duruşunda bulunuldu ve Partizan adına basın açıklaması yapıldı. Açıklamada “Kızıldere'de katledilişlerinin 40 yılında Mahir Çayan'la birlikte katledilen ON'ları; İdam edilerek katledilişlerinin 40 yılında Denizleri; Katledilişinin 39 yılında İbrahim Kaypakkaya'yı; Dörtler, Haki Karer ve Hasan Ocak'ı anıyoruz. ... Onları anmanın işçi ve emekçilere yönelik emek düşmanı politikalara onların militan ruhuyla karşı çıkmak anlamına geldiğini bilerek anıyoruz. Onları anmanın, Kürt halkına yönelik imha, inkâr ve katliamcı politikalara karşı mücadele etmek olduğunu bilerek anıyoruz” denildi.

YAK-DER tarafından yapılan açıklamada “6 Mayıs'ın 40 yıl dönümünde Deniz, Hüseyin ve Yusuf Aslan'ın şahsında tüm Mayıs şehitlerini minnetle anıyoruz. Mayıs ayı Kürt mücadelesi açısından da şehitler ayıdır. Biz Mayıs'ı şehitler ayı olarak anıyoruz” denildi.

Basın açıklamasının okunmasının ardından İbrahim Kaypakkaya'nın katledi-

lişi ile ilgili kısa bir tiyatro gösterimi yapıldı ve anma sloganlarla sona erdi. Anmaya Mücadele Birliği Platformu da destek verdi.

Aynı gün saat 19.30'da Karşıyaka İzban durağında bir araya gelen kitle “İbrahim Kaypakkaya'yı Savunmak Onurdur!” pankartı açarak İskele'ye doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmaları yapılırken ayrıca kitle sık sık “İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür”, “İbrahim Kaypakkaya'yı Savunmak Onurdur” sloganları atıldı.

Bugün ezilen milyonlarca emekçiye, işçiye, köylüye, kadına, gençliğe, ezilen Kürt ulusuna ve azınlıklara, azınlık inançlara yönelik saldırıların azgınca sürdürüldüğü ifade edilen açıklamada; sermaye sınıfının bir taraftan “demokrasi” ve “özgürlük” havarisi kesildiği, diğer taraftan en küçük demokratik hakkı dahi “terör suçu” saydığı; son iki yıl içerisinde 6500 Kürt siyasetçinin, aydının, yazarın, sanatçının Kürtlerin demokratik hak ve taleplerini savundukları için ‘KCK üyesi olmak’ gerekçesiyle terörist ilan edildiğinin ve tutuklandığının altı çizildi.

BDSP, Devrimci Hareket, Emek ve Özgürlük Cephesi, Mücadele Birliği, Barikat, İHD, Aktepe Dersimliler Derneği, Menemen Dersimliler Derneği, Menemen Nazım Hikmet Kültür Merkezi, Çiğli Pir Sultan Abdal eyleme destek verirken eylem sloganlarla bitirildi. □

TUTSAK GAZETECİLER SIRALAMASINDA İLK BEŞ

İnsan Hakları Derneği Cezaevi Komisyonu tarafından her hafta düzenlenen oturma eylemlerinden biri yine Taksim Tramvay Durağında tutuklu gazeteciler için gerçekleştirildi.

12 Mayıs günü saat 18.00'da Taksim durağında toplanan İHD cezaevi komisyonu “Tecrit Öldürüyor, F tipi Hapishaneler Kapatılsın” pankartı açılar ve “Hücreler Öldürür Hücreleri Kapatın”, “Tutuklu Gazeteciler Serbest Bırakılsın” sloganlarını atılar.

İHD Cezaevi Komisyonu adına basın açıklamasını okuyan Kemal Toraman; Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü'nün 2012 yılı raporuna göre Türkiye, İran, Eritre, Çin ve Suriye ile birlikte en fazla gazetecinin hapisteye olduğu ülkeler sıralamasında ilk 5'te yer aldığını söyledi. Toraman bugün ise 107 gazetecinin hapishane duvarları arkasında olduğunu hatırlatarak, tutuklanan gazetecilerin, halkın doğru haber alma hakkına, basın özgürlüğüne sahip çıktıkları için cezaevinde olduklarının altını çizdi.

Toraman; “Onlarca gazetecinin işlerine muhalif düşüncelerinden ötürü son verilmiş durumda. Gazeteciler, sansür baskısı, davalar ve para cezaları, tutuklanma ve işsiz kalma tehdidi altında mesleklerini sürdürmeye çalışıyorlar” dedi.

“Tüm Baskılara Rağmen Antakya’da Çalışmalarımız Sürüyor Sürecek”

İşçi sınıfı, 2012 1 Mayıs’ını tüm dünyada gelişen ve büyüyen devrimci dalgayla karşıyor; Türkiye ve Kürdistan’da da faşizme, sömürüye ve kapitalizme karşı isyan ve ayaklanma eğilimi içindeler.

Böyle bir süreçte sermaye, yaklaşan 1 Mayıs ve 6 Mayıs çalışmalarını sekteye uğratmak için ellerinden geleni yapmaya çalışıyor.

Antakya’da hızla çalışmalarını yapan Leninistler’i engellemek için 27 Nisan günü polisler, Hatay Samandağ ilçesinde çalışma yapan iki genç yoldaşımızı gözaltına aldılar. Saatlerce gözaltında tutarak kimseyle görüştürülmeyen gençler, gece geç saatlere kadar tutulup savcı karşısına çıkarıldı ve yoldaşlarımız hakkında soruşturma başlatıldı. Aynı gün içerisinde Antakya merkezde çalışma yapan bir arkadaşımızı da saatlerce gözaltında tutarak 3 bin lira para cezası kesip serbest bıraktılar.

5 Mayıs günü de Ayışığı Sanat Merkezi çalışanları Halkın Denizi Denizleşen Halkla mitinginin çalışmasını yaparken Samandağ’da gözaltına alındı; saatlerce gözaltında tutulup para cezası kesildi.

Devletin Antakya Ayışığı Sanat Merkezi’ne dönük saldırılarını hepimiz hatırlıyoruz. Bugün Hatay halkının biriktirdiği öfke, kin ve tedirginlik gün be gün artmakta. Çünkü yanı başlarında “Suriye savaşı başlarsa ne yaparız”ın tedirginliği var, insanların bir çoğu ölen almaktan bahsediyorlar, halktan bir çoğu ile sohbet ettiğimizde, silahlanmak gerektiğini söylüyorlar...

Bugün Antakya halkının gün gün artan öfkesi, tedirginliği gözle görülebiliyor, ama kendini içten bir yiyiş de var. Savaş başlarsa ne yaparız düşüncesi, en apolitik insanı bile politikleştirilmiş durumda. Panellere, söyleşilere, basın açıklamalarına, sokak eylemlerine katılım artmakta. Bugüne kadar bir çok reformist oportünist hareket, çok rahat çalışmalarını yaparken, politikalarını Hatay halkına götürürken, neden faşizm Leninistler’i engellemeye çalışıyor?

Çünkü Leninistler; “savaşa ‘HAYIR’ demek yeterli değildir” diyor, “Irak savaşı öncesini hatırlayalım” diyor. Milyonların sokaklara inip savaş istemiyoruz dediğini, ama emperyalistlerin yapacağı savaşı engellemediğini gördüler. Leninistler “halk komitelerini oluşturalım” diyor; eğer ki bir savaş çıkacaksa bu savaş haklıların çıkarına olacak bir savaş değildir, bu savaş burjuvazinin, kapitalizm, emperyalizmin çıkarına olacak bir savaş, emekçi halklara can, gözyaşı ve açık kıyımdan başka bir şey getirmeyecek... Öyle bir savaş karşısında yapmamız gereken halk komitelerini oluşturmak ve bizleri savaşa gönderenlere karşı burjuva iktidara, sermayeye karşı savaşçı emekçilerin iktidarını kurmak olacak.

İşte burjuvazi, bu gerçek politikanın kendisinin sonunu getireceğini bildiği için Leninistler’e saldırıyor, bu politikanın emekçilerde hayat bulacağını bildiği için engellemeye çalışıyor. Ama bizleri yıldırmadılar, yıldıramazlar. Leninistler gün gün gösterdikleri yolda kararlı yürüyorlar. Yaşam Bizden Yana...

Polisin Yönlendirmeleri Devam Ediyor

Antakya Terörle Mücadele Şubesi, artık Antakya Ayışığı Sanat Merkezi’ne baskı kurabilmek için yeni uygulaması, dernek defterimizi ve derneğin yasal işlemlerini incelemek oldu.

Antakya İl Dernekler Müdürlüğü 1 Mayıs Cuma günü Ayışığı Sanat Merkezi’ni arayarak, Karar Defteri’imizi incelemek istediklerini söylediler. Sabah Dernekler Masası’na görüşmeye gittiğimizde ne olduğunu anlamaya çalıştık. Memurlar bize “yer bildirimini değişikliği” yapmadığımızı, eğer “bildirim kararı” alınmamışsa ceza keseceklerini söylediler.

Biz de “yer değişikliği bildirim kararı” aldığımızı ve işlemler için daha zamanımızın olduğunu söyledik. Onlar da deftere bakıp zamanımızın olduğunu gördüler. Ama “neden inceleme gereği duyduunuz” dediğimizde, Terörle Mücadele Şubesinin tuttuğu tutanağı göstermeleri üzerine, bunun onların yönlendirmesi olduğunu gördük.

UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA!

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Antakya Ayışığı Sanat Merkezi

TÜRKÜLERİ YAPANLAR, YASALARI YAPANLARDAN GÜÇLÜDÜR

Dersim’de 10. Munzur Kültür ve Doğa Festivali’nin Hozat ilçesinde yapılan festivalde Pınar Aydınlar ile Grup Munzur üyelerinden Özlem Gerçek ve Ercan Duman’a, söyledikleri “İbrahime Ağrı”, “Kırmızıgül”, “Ali Haydarım”, “Kızıldere” türküleri nedeniyle 3. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından dava açıldı.

16 Mayıs günü TMMOB binasında yapılan basın açıklamasına Erdoğan Emir, Mercan Erzincan, Erdal Erzincan, Tolga Sağ, Aydın Öztürk, Mehmet Ekici, Yasemin Göksu, Grup Munzur, Şenol Akdağ, Doğan Çelik, Kutsal Evcimen, Tolga Sağ ve Dersim’den belediye başkanları katıldı.

Pınar Aydınlar (Sağ)’ın avukatı Meral Hanbayat yaptığı konuşmada, iddianamede en dikkat çekici noktanın, “Dersim’de bütün ‘terör’ örgütlerinin faaliyetlerinin yoğun olması ve dinleyici kitle arasında genç yaşta kilerin çok olması, örgüte katılma iradesini güçlendireceği göz önüne alındığında sanıkların eyleminin Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’nin koruduğu fikir özgürlüğü kapsamında değerlendirilmesi söz konusu değildir...” ifadesinin yer aldığı kısım olduğunu belirtti. Hanbayat, “Bundan dolayı Pınar Aydınlar (Sağ) ile Grup Munzur üyelerinden Özlem Gerçek ve Ercan Duman da gençleri suç işlemeye azmettiren kişiler olarak görülüyor” dedi.

Ve açılan bu davanın, 39 önce Kaypakka’ya yapılan ağır işkencelerin, Kızıldere’de katledilenlere ve Ali Haydar Yıldız’a yönelik yargısız infazların bugün de devam ettiğinin göstergesi olduğunu söyledi.

Pınar Aydınlar (Sağ) da yaptığı konuşmada; “öylesine çelişkilerle, yalanlarla dolu bir süreçten geçiyoruz. Bugün burada olma sebebimiz yalnızca okuduğumuz türküler değil, bu türkülerdeki tarihsel gerçekçiliktir” dedi. Aydınlar; konuşmasının devamında, “Unutulmalıdır ki, bir ülkenin türkülerini yapanlar, yasalarını yapanlardan daha güçlüdür” dedi. Ardından sanatçı ve belediye başkanlarının kısa konuşmalar yaptığı açıklamayı, aralarında Mücadele Birliği’nin de bulunduğu bir çok devrimci örgüt, dernek, alevi kurumu, siyasi parti destekledi. □

KAYIPLARA, KATLIAMLARA, TUTUKLAMALARA KARŞI SOKAKTA

nurhaklar'da yanan

Kadir Manga

Sinan Cemgil

Alpaslan Özdoğan

devrim atesi sönmeyecek

iletişim: facebook.com/nurhakisyandevrim

ANMA

KARACA AHMET MEZARLIĞI
ANA GİRİŞ KAPISI

saat: 12⁰⁰

mesaleli yürüyüş

GALATASARAY

saat: 20⁰⁰

31

mayıs
PERŞEMBE

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

ARAÇ
KALKIŞ
NOKTALARI

Gazi Mahallesi:
Şair Abay Lisesi
19.00

Sarıgazi:
Aksoylar Düğün Salonu
Saat: 18.00